СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 10 КВІТНЯ 2009 РОКУ ЧИСЛО 15 VOL. CXV FRIDAY, APRIL 10, 2009 No. 15

Хай радіє земля!

Великоднє послання Постійної конференції українських православних єпископів поза межами України.

Всечесному духовенству у Христі, дияконству, преподобному монашеству і побожним мирянам нашої Церкви, дорученим нашій Архипастирській опіці.

„Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував".

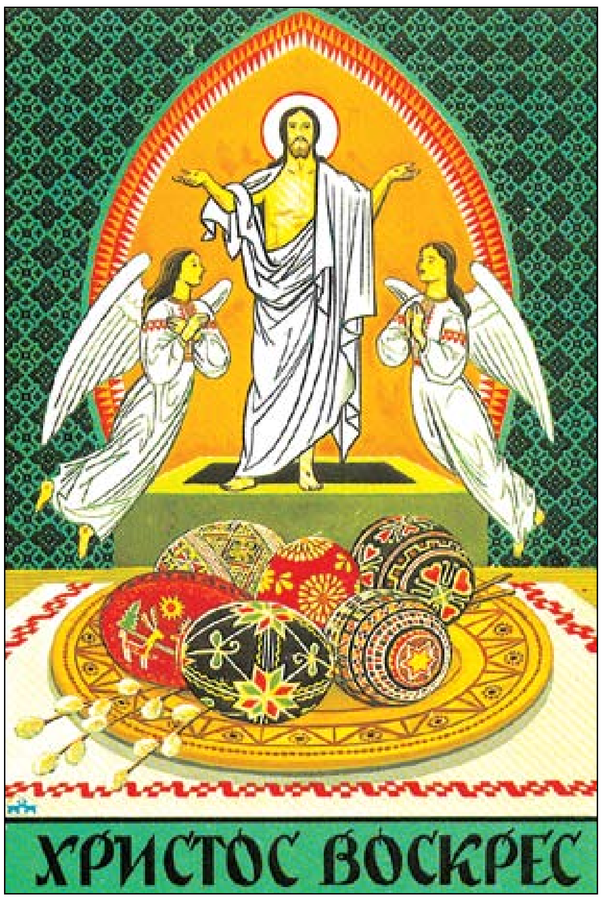
Христос Воскрес!

Скільки радости і надії вкладаємо ми в ці слова! З яким надхненням ми повторюємо їх безліч разів у пасхальні дні! В них сконцентровано сутність нашої віри, сенс нашого земного життя.

З усіх великих празників нашого церковного року найбільш урочистий і радісний – це світлий Празник Христового Воскресіння. Як каже ірмос 8-ої пісні Пасхального канону утрені, „Цар і Господь празників празник і торжество із торжеств".

Св. Амвросій Медіоланський говорить: „У Христі воскрес світ – людство, в Ньому воскресло небо і в Ньому воскресла земля". Св. Григорій Богослов говорить: „Пасха – це найбільший празник, це торжество з торжеств". Саме в

(Закінчення на стор. 18)

Листівка Л. Денисенко

„Христос устав – радість вічна"

Великоднє привітання духівництву й вірним парафій Української Православної Церкви Київського патріярхату в США.

Всечесні отці, дорогі брати і сестри!

Ідучи до Єрусалиму на свято Пасхи, Ісус Христос не один раз говорив своїм учням про те, що чекає Його там: „От входимо в Єрусалим, і Сина Людського видано буде первосвященикам і книжникам, і вони осудять Його на смерть. І віддадуть Його невірним на поругу, катування й розп'яття, і Він на третій день воскресне" (Мтв. 20.18:19).

В передсвятковій радісній атмосфері учні не надавали значення двом важливим моментам з цих слів Спасителя: перше, що Його чекають зневаги, страждання і смерть, та друге – що, перетерпівши все те і навіть смерть, Він воскресне.

На Тайній вечері Христос ще виразніше підкреслив Своїм учням те, що скоро мало статися з Ним: „Один з вас видасть Мене.., Син же Людський іде, як написано про Нього" (Мтв. 26, 21; 24). Цими словами Господь пояснював, що Він іде на страждання добровільно,

(Закінчення на стор. 18)

Президент Европарляменту – в столиці України

Президент Европейського парляменту Ганс-Ґерт Потерінґ виступає у Верховній Раді України. Фото: УНІАН.

КИЇВ. — Україна відіграватиме головну ролю у виконанні програми Европейського союзу (ЕС)„Східнє партнерство" – таке сподівання висловив 6 квітня Президент Европейського парляменту Ганс-Ґерт Потерінґ під час своєї офіційної візити до Києва. Ця програма має розпочатися 7 травня у Празі і включатиме шість країн-сусідів ЕС.

Втім, Европа хоче бачити Україну і в добрих взаєминах з Росією. „Але ми розуміємо, що ці взаємини повинні базуватися на принципах самовизначення, демократії та верховенства права", – сказав президент Европарляменту.

Говорив Г. Потерінґ і про питання, яке стало причиною останнього напруження між Україною та Росією – модернізацію української газотранспортної системи (ГТС). У своєму виступі він зазначив, що газова криза, яка виникла через конфлікт між Україною та Росією, „викликала серйозне занепокоєння в ЕС".

За словами Г. Потерінґа, нині ЕС переглядає свою енергетичну політику, працює над створенням спільного енергетичного ринку й обговорює „диверсифікацію енергетичних джерел. Ця криза, звичайно, висвітлила ключову ролю України у запевненні енергетичної безпеки ЕС і в ґарантуванні безперебійного постачання газу до споживачів у ЕС й підкреслила, що Україна повинна контролювати свою енергетичну незалежність". Для запобігання подібним конфліктам між Україною та Росією у майбутньому ЕС і Україна „повинні знайти позачергові рішення щодо постачання газу на ринки ЕС" – вважає Г. Петерінґ.

Під час візити до Києва високий гість виступив перед депутатами парляменту, провів спільну зустріч з головою Верховної Ради, зустрівся з Президентом Віктором Ющенком та провідником опозиції Віктором Януковичем.

Останній висловив занепокоєння у зв'язку з безсистемним підходом ЕС до питання лібералізації візового режиму з Україною. „Перш за все, одне з питань, яке є найбільш чутливим, – це візовий режим", – сказав В. Янукович, додавши, що його політична сила нещодавно звернулася до Европейської комісії з „великим проханням терміново розглянути це питання".

Саме про це Президентові Европарляменту говорив і В. Ющенко. Він сподівається на започаткування у червні цього року пляну дій щодо встановлення безвізового режиму для України з боку ЕС.

Водночас, за словами Президента В. Ющенка, найголовнішим досягненням для України є не лише початок самих переговорів щодо безвізового режиму з

(Продовження на стор. 3)

Барак Обама відвідав країни Европи

ВАШІНҐТОН. — Виступаючи перед парляментом Туреччини 6 квітня, Президент США Барак Обама заявив, що хоче поновити дружні стосунки не лише між США та Туреччиною, але і між Америкою та мусульманським світом загалом. „США не є і ніколи не будуть ворогом ісляму", — сказав він, виступаючи в Анкарі. США, підкреслив Б. Обама, прагнуть партнерства, базованого на взаємних інтересах і взаємоповазі.

Президент США також висловив підтримку прагненням Туреччини приєднатися до Европейського союзу, чому протистоять Німеччина та Франція. Втім, він зазначив, що США займають таку позицію не як член ЕС, а як друг і Евросоюзу, і Туреччини. Виступ Б. Обами розглядають як спробу простягнути руку дружби мусульманам. Аби засвідчити свою повагу, американський провідник розпочав візиту, поклавши вінок до могили засновника сучасної Туреччини Мустафи Кемаля Ататюрка.

Про важливість Туреччини як моста між мусульманським та Західнім світами та як союзника у боротьбі з тероризмом Б. Обама говорив під час прес-конференції

(Продовження на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

„Взаємини між Україною і ЕС є надзвичайно динамічними"

КИЇВ. — Взаємини між Україною і Европейським союзом (ЕС) є надзвичайно динамічними. На цьому наголосив голова Европарляменту Ганс-Ґерт Потерінґ, виступаючи 6 квітня перед українськими парляментаріями. Це його перший виступ у Верховній Раді (ВР) України як керівника Европейського парляменту. У своїй промові він зокрема зазначив: „Україна є стратегічно важливим сусідом ЕС, враховуючи територію, ресурси та географічне розташування". Г. Потерінґ підкреслив, що нового поштовху взаєминам України і ЕС надасть офіційне оголошення ініціятиви „Східнє партнерство", яке відбудеться 7 травня у Празі: „Це створить нові умови для співпраці і наблизить взаємини до стратегічних". Він відзначив ефективну працю Комітету ВР України з питань евроінтеґрації, спрямовану на розвиток ефективних взаємин з европейськими інституціями. „На тлі політичних труднощів і проблем взаємини між ЕС і Україною повинні зміцнюватися, це забезпечить стабільність у реґіоні", – зазначив Г. Потерінґ і додав, що „довга і постійна політична нестабільність є серйозною проблемою для будь-якої країни і уповільнює процес розвитку необхідних реформ". Нині ЕС переглядає енерґетичну політику, працює над створенням спільного енерґетичного ринку, і у цій справі ЕС вбачає ключову ролю України. У цьому контексті голова Европарляменту підкреслив, що „Україна має контролювати свою енерґетичну незалежність. Ми повинні розробити спільну стратеґію енерґетичної безпеки, запобігти конфліктам між Росією і Україною", – сказав Г. Потерінґ. „Я говорю від імені друзів, які бажають добра Україні. Стабільна, безпечна, демократична Україна означає стабільну і безпечну Европу", – наголосив керівник Европарляменту, а рішення Міжнародного валютного фонду про відновлення співпраці з Україною „має спиратися на політичну волю і на мужність українських провідників, щоб забезпечити всі серйозні кроки на проведення економічних реформ". Г. Потерінґ нагадав, що 2 квітня Европарлямент прийняв резолюцію про засудження комуністичного режиму. Після цих слів деякі члени фракції Комуністичної партії України почали висловлювати невдоволення такою позицією. Також невдоволені вигуки лунали під час того, як Г. Потерінґ говорив, що Помаранчева революція увійде в історію. Г. Потерінґ запитав: „Що за проблема?". У відповідь деякі депутати з фракцій Бльоку Юлії Тимошенко та „Наша Україна -Народна самооборона" загукали, мовляв, проблем немає, це просто комуністи кричать. Г. Потерінґ впродовж дня також зустрівся з Президентом Віктором Ющенком, прем'єром Юлією Тимошенко та провідником опозиції Віктором Януковичем. Його візита відбувалася на тлі заяв української сторони, що вона може скасувати безвізовий режим з країнами ЕС вже наступного місяця. *(„День", Бі-Бі-Сі)*

ВР ухвалила вибори Президента на 25 жовтня

КИЇВ. — Верховна Рада 1 квітня ухвалила рішення провести черговi президентські вибори 25 жовтня. За цю постанову проголосував 401 депутат. „За" проголосували 174 депутати від Партії Реґіонів, 155 – від Бльоку Юлії Тимошенко, 26 – від „Нашої України-Народної самооборони", 27 – від Комуністичної партії України, 19 – від Бльоку Володимира Литвина. Постанова набирає чинности з моменту опублікування. До цього Верховна Рада не підтримала проєкт постанови щодо проведення президентських виборів 27 грудня 2009 року. За ухвалення відповідної постанови проголосував лише один народний депутат з 435 зареєстрованих у сесійній залі. Після ухвалення рішень голова парляменту В. Литвин зауважив, що депутати прийняли політичне рішення. Він поставив на голосування відповідну постанову, запропоновану комітетом з питань державного будівництва і місцевого самоврядування. Секретаріят Президента наполягав на іншій даті – 17 січня, мотивуючи це змінами до законодавства, які ухвалили в 2006 році. Вони передбачають, що вибори голови держави відбуваються в останню неділю останнього місяця п'ятого року виконання повноважень. Натомість, автор постанови депутат Геннадій Москаль наполягає на тому, що вибори мають відбуватися згідно з законодавством, яке було чинним на момент проведення попереднього волевиявлення 2004 року. Напередодні Президент Віктор Ющенко закликав накласти мораторій на політичне протистояння в Україні принаймні до осені і об'єднатися задля протистояння ґльобальній кризі. У щорічному посланні у Верховній Раді про внутрішнє і зовнішнє становище В. Ющенко наголосив, що ситуація в країні не катастрофічна, але здійснення єдиного антикризового пляну потребує загальнонаціональної єдности. Початок нової президентської кампанії може призвести до нового протистояння у розпал економічної кризи. *(Бі-Бі-Сі)*

Пам'яті Квітки Цісик

ЛЬВІВ. — У Львові згадували американську співачку українського походження Квітку Цісик (1953-1998). 3 квітня у Національному академічному українському драматичному театрі ім. Марії Заньковецької відбувся вечір пам'яті з участю Шевченківської лавреатки, народної артистки України Ніни Матвієнко, Народного артиста України, „Отамана Карпат" Івана Поповича та Заслуженого артиста України Віктора Павліка, солістки Львівської Національної Опери ім. Соломії Крушельницької, Заслуженої артистки України Любови Качали та ін. Це перший українсько-американський проєкт такого високого рівня, присвячений К. Цісик в Україні – країні її походження, де вона була лише раз – у 1983 році і мріяла побувати з концертною турою незалежною Україною. К. Цісик народилася 4 квітня 1953 року в США в сім'ї українських еміґрантів. Навчалася в Ню-Йоркській консерваторії. Ніколи не забувала, звідки її коріння, і записала два диски („Квітка" та „Два кольори") з українськими піснями. Померла Квітка Цісик 29 березня 1998 року. Саме тому частину коштів, зібраних від продажу квитків, організатори вечора передадуть на рахунок Благодійного фонду „Здоров'я жінки і плянування сім'ї" у рамках міжнародної програми „Разом проти раку молочної залози". *(„День")*

А. Яценюк кандидуватиме на посаду Президента України

КИЇВ. — Народний депутат, провідник „Фронту змін" Арсеній Яценюк буде кандидатом на посаду Президента України. Про це він заявив 5 квітня , відповідаючи на запитання, чи буде виставляти свою кандидатуру на президентських виборах. При цьому А. Яценюк зазначив: „Відповідь на це запитання і так зрозуміла, я думаю, що лишилося дочекатися 35-річчя і оголосити". (Згідно Конституції України, такого віку має досягти кандидат, щоб мати право кандидувати, а 35 А. Яценюку виповниться у травні). Щодо майбутньої президентської кампанії він зазначив, що це буде „боротьба минулого з майбутнім". Він вважає, що „кампанія 2010 року буде за своєю інтенсивністю, з одного боку, а з іншого боку — за аґресивністю на порядок вище, ніж кампанія 2004 року". А. Яценюк висловив переконання, що „ми отримаємо якісно іншу країну". Він вважає, що призначення Верховною Радою України президентських виборів на 25 жовтня 2009 року „було виключно політичним рішенням". „Конституційне рішення – це зовсім інше рішення виборів президента, одначе, це було поклинкання душі всіх народних депутатів України, щоб прийти до можливо взаємного шантажу з приводу того, щоб провести передчасні парляментські і президентські вибори", – додав він. Він не впевнений, що ця дата залишиться, але „чітко зрозуміло: кампанія почалася". 1 квітня Верховна Рада призначила вибори Президента України на 25 жовтня 2009 року. *(Радіо „Свобода")*

Уперше в історії Української фльоти офіцера-жінку призначено помічником командувача ВМСЗС України

КИЇВ. — Командувач Військово-Морських Сил України адмірал Ігор Тенюх 3 квітня у Севастополі представив адміралам і офіцерам командування української військової фльоти свого нового помічника. Наказом начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України капітана 3-ої ранґи Марину Каналюк призначено помічником командувача ВМСЗС України. Вона відповідатиме за питання, пов'язані з функціонуванням структур Чорноморської фльоти Російської Федерації та її перебуванням на території України. М. Каналюк народилася 5 жовтня 1978 року в селищі Ваніно Совгаванського району Хабаровського краю в родині військового. Свою військову кар'єру розпочала курсантом Севастопольського військово-морського інституту ім. Нахімова, який закінчила у 2000 році за спеціяльністю „радіотехнічне та гідроакустичне озброєння надводних кораблів і підводних човнів". З 2000 по 2005 рік проходила службу на різних посадах у військових частинах ВМСЗС України. Відтак служила у науковому центрі ВМС та у відділі міжнародного військового співробітництва штабу командування ВМС ЗС України. *(„День")*

Уряд Ю. Тимошенко не дав грошей на миротворців

КИЇВ. — 1 квітня з Криму до Косова вирушає перша група батальйону морської піхоти Військово-Морських Сил (ВМС) України. Українські морські піхотинці вперше будуть задіяні для виконання миротворчих функцій у складі сил украйно-польського батальйону „КейФОР". Цього року через економічну кризу перебування українського континґенту у Косові не було забезпечено фінансування з державного бюджету, про що міністер оборони Юрій Єхануров офіційно повідомляв Президента Віктора Ющенка. „Перша група морських піхотинців ВМС України налічує 86 військовослужбовців. Після прибуття до Косова вони приймуть повноваження в зоні відповідальности українського континґенту, що діє у складі „КейФОР". Ще в період підготування чергової зміни військовослужбовців, міністр оборони України Ю. Єхануров інформував Президента Віктора Ющенка про загрозу виведення підрозділів з Косова з огляду на відсутність фінансування з держбюджету. *(Бі-Бі-Сі)*

О. Тягнибок зустрівся з депутатами Европарляменту

СТРАСБУРҐ, Франція. — 24-25 березня відбулася зустріч провідника Всеукраїнського об'єднання (ВО) „Свобода" Олега Тягнибока з депутатами Европарляменту від націоналістичних партій. О. Тягнибока зустрівся з керівництвом Національного Фронту Франції, націоналістами-депутатами від Болгарії, Італії, Голяндії та Австрії. Провідник ВО „Свобода" розповів про зміну політичної ситуації в Україні у зв'язку з перемогою ВО „Свобода" на виборах до Тернопільської обласної ради. О. Тягнибок висловив переконання, що Україна потребує докорінного очищення влади шляхом люстрації, зміни системи влади на президентську, скасування автономного статусу Республіки Крим як осередку сепаратизму, впровадження моделі економічного націоналізму, досягнення історичної, національної та соціяльної справедливости. О. Тягнибок висловив упевненість, що вже найближчим часом БП „Свобода" стане парляментською партією. Провідники націоналістичних партій обговорили майбутнє Европи, як континенту націй та місце у ній України. *(БО „Свобода")*

Великоднє вітання від Світового Конґресу Українців

Христос Воскрес!
Воістину воскрес!

Вже понад тисячу років наш народ святкує Світле Христове Воскресіння як найбільше та найвеличніше свято. Воскресіння Христове – це великий дарунок Господньої любовти до людей, символ торжества перемоги добра над злом. Воно дає нам надію на вічне життя та спонукає замислитися над християнськими цінностями, а також зміцнює нас духовно та вселяє в наші душі віру у щасливе майбутнє.

У свідомості кожного українця день Христового Воскресіння поєднує чудові релігійні обряди зі своєрідними національними традиціями та звичаями. У цей день усі українці світу – і на рідній землі, і в діяспорі – прийдуть на Пасхальну Службу Божу, щоб разом возвеличити ім'я Спасителя, помолитися за своїх рідних і за матір-Україну.

У день світлого Воскресіння Христового ми дякуємо Всевишньому за те, що вислухав наші молитви і дарував Україні свободу та можливість вільно розвиватись у колі незалежих держав світу. Уже 18-ий рік український народ радісно і відкрито святкує Христове Воскресіння у своїй незалежній Українській державі. Ми віримо, що з Божою допомогою Україна переборе всі труднощі сучасного життя та буде впевнено йти вперед до відновлення української нації та утвердження демократії.

Світовий Конґрес Українців щиро вітає єрархів і душпастирів українських Церков у всьому світі, Президента, Прем'єр-міністра, Голову Верховної Ради України, членів складових організацій Світового Конґресу Українців та громадських провідників, а також усіх українців в Україні та в діяспорі зі святом Христового Воскресіння та зичить міцного здоров'я, щастя, радості, миру та злагоди на довгі літа.

Нехай же Господь скріпляє нашу віру та згуртовує всіх нас у спільній справі задля майбутнього України та українського народу!

За Світовий Конґрес Українців:
Евген Чолій, президент
Стефан Романів, генеральний секретар

Від Постійного представника України при ООН – до української громади з нагоди Великодня

Дорогі друзі! Наближається свято Воскресіння Христового. Воно вособлює людську надію на духовне і фізичне відродження, запалює в серцях людей прагнення до нових звершень. Це те, чого сьогодні так потребує наша держава.

Дорогі друзі, від імені колективу Постійного представництва України при ООН і від себе особисто сердечно вітаю вас з величним святом Світлого Воскресіння Христового.

Вітаю вас зі святом, що зворушує наші серця, сповнює їх любов'ю до ближнього, міцною вірою у християнські чесноти, у справедливість і в краще майбуття.

Цієї весняної благодатної пори хочу від щирого серця побажати, аби Світле Воскресіння Христове принесло вам, дорогі наші земляки, щастя й здоров'я, добробут і душевний затишок, прихильність Господа і добру долю.

Користуючись цією приємною нагодою, звертаю до вас слова глибокої вдячности за вашу незмінну увагу до діяльности українських дипломатів в Об'єднаних Націях, за чудову співпрацю, що існує поміж нами в ім'я благополуччя і добра нашої рідної Батьківщини.

Гарних вам Великодних свят, любови і злагоди у ваших оселях!

Христос Воскрес!

Юрій Сергеєв

„Кулі вибирають найкращих..."

Українська громада США втратила одну з найкращих своїх представниць – Марію Коропей-Зобнів, яка стала жертвою жахливого й ганебного акту насильства.

Хочу висловити свій глибокий жаль та співчуття родині пані Марії, її друзям. Саме їм довелося пізнати вражаюче відчуття несправедливости, яке пережили всі, хто почув новини про події у Бінґемтоні.

Коли я дізнався про трагедію, мені на думку спали слова відомої української поетеси Ліни Костенко: „...Кулі, примхливі, як дівчата, – вибирають найкращих... Тріпочуть під вітром короткі уривки життя, і тільки подвиг людського духу доточить їх до безсмертя".

30 років, які Марія була директором Української школи, десятиріччя в якості Президента Бінгемтонського осередку Української жіночої ліґи та Секретаря місцевого відділення Українського Конґресового Комітету Америки, її діяльність як радіожурналіста, а також у складі Пластової організації, її допомога українським фестивалям і таборам, – є неоціненними. Так само пам'ятаємо її внесок у допомогу Американської громадської асоціяції величезній кількості іміґрантів віднайти свій шлях в США – так, як це зробили Марія та її сім'я багато років тому.

Її шлях та її життя назавжди залишиться в серцях українських людей.

Олег Шамшур,
Посол України в США

У вирі „Голосіївської весни"

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Другий етап XXIX фестивалю художньої творчости студентів „Голосіївська весна-2009" відбувся на базі Бережанського аґротехнічного інституту. Своє художнє мистецтво демонстрували юні таланти Мукачівського аґротехнічного коледжу та Бережанського аґротехнічного інституту. У вирі концертного дійства яскравими були виступи мукачівського танцювального гурту „Студенточка", пісні, поезії та мелодії у виконанні бережанських студентів – народного аматорського студентського хору, ансамблів народних інструментів і „Сузір'я", дуетів, духової оркестри. Окрасою концерту були хореографічні композиції у виконанні танцювального колективу „Світилен".

Тетяна Будар

Виступає художній колектив Мукачівського аґротехнічного коледжу.

Уточнення

На стор. 11 „Свободи" з 27 березня, ч. 13, де вміщені інформації про відзначення 195-річчя від народження Тараса Шевченка, саме в повідомленні з Дітройту, Мишиґен, друге речення з уступу, котрий починається словами „З доповіддю...", слід читати: „Маруся Назаренко (сопрано) заспівала пісню про Т. Шевченка „На високій дуже кручі" на мелодію, написану її батьком, бандуристом та композитором Григорієм Назаренком...".

Помилка сталася з моєї вини, прошу вибачення.

Ніна Василькевич

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

ЕС, а й започаткована праця щодо „дорожної карти", яка поступово приведе Україну до цього режиму.

„Ми вийшли інституційно на режим, який, починаючи з 4 червня 2009 року, буде мати ясний плян дорожньої карти і крок за кроком приведе Україну до безвізового режиму", – сказав В. Ющенко.

У свою чергу, Президент Европарляменту наголосив, що дане питання між Україною та ЕС має бути вирішено, оскільки „Україна є важливою частиною Европи. Ми не хочемо будувати нові стіни у Европі, ми всі повинні прагнути до вільного пересування громадян. Але, крім того, ми повинні забезпечувати безпеку наших громадян", – сказав Г. Потерінґ.

Президентові Европарляменту так і не довелося зустрітися з Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. Вона скасувала зустріч, що була призначена на ранок 6 квітня. Причини невідомі. *(„Голос Америки")*

Барак Обама...

(Закінчення зі стор. 1)

з турецьким президентом Абдуллою Ґюлем. „Я прагну наголосити на важливості Туреччини не лише для США, а й для світу загалом. Це країна, яка знаходиться на перетині доріг між Сходом і Заходом".

Б. Обама пообіцяв продовжувати підтримку боротьби турецького уряду з екстремістами Робітничої партії Курдистану, закликав Туреччину допомогти у розв'язанні проблем в Іраку, Афганістані та палестинсько-ізраїльського конфлікту.

Йому також довелося відповідати на питання про його позицію щодо визнання геноцидом знищення турецьких вірмен на початку минулого сторіччя. Туреччина наполягає, що вірмени стали жертвами громадянської війни, а не етнічної чистки. Під час виборчої кампанії Б. Обама пообіцяв підписати незобов'язуючу резолюцію про визнання трагедії геноцидом проти вірменського народу. Однак, зважаючи на чутливість турків до цього питання, в Анкарі Б. Обама уникнув прямої відповіді. „Мій погляд на цю проблему відомий, і я його не змінив", – сказав він і додав: „Мене дуже надихає те, що під час правління Президента Ґюля ми бачимо переговорний процес між Вірменією та Туреччиною, покликаний вирішити цілий ряд питань, включно з цим". Б. Обама також назвав історичними та мужніми кроки вірменських та турецьких провідників, спрямовані на вирішення проблеми.

Після завершення в Туреччині свого европейського турне Б. Обама 7 квітня несподівано відвідав Ірак. У Багдаді в рамках короткої візити, Б. Обама зустрівся з президентом та прем'єр-міністром Іраку, у розмовах з якими він висловив підтримку політичному вирішенню проблем в їхній країні. Президент США в Іраку також зустрівся з військовим командуванням та вояками США на базі „Перемога".

Військові підтримали слова Б. Обами про необхідність передання відповідальности за ситуацію в країні до рук самих іракців. За словами Президента США, наступні півтора роки можуть стати вирішальними для місії США в Іраку. *(„Голос Америки")*

АМЕРИКА І СВІТ

Американська українка – жертва стрілянини у США

БІНҐЕМТОН, Ню-Йорк. — Досі невідомо, що спонукало в'єтнамського іміґранта розпочати стрілянину у приміщенні Американської громадської асоціяції в місті Бінґамтон, штат Ню-Йорк. У висліді випадку загинула також американка українського походження Марія Зобнів. 3 квітня 41-річний Вонг застрелив 13 осіб та завдав критичних поранень ще чотирьом особам, переважно іміґрантам та біженцям, перед тим, як покінчити з власним життям. Це – вже шоста стрілянина в США з численними жертвами з початку березня цього року та найбільша за кількістю загиблих з квітня 2007 року, коли було застрілено 32 студентів та викладачів Вірджинського політехнічного університету. Поліція каже, що хоч остаточний мотив вбивці невідомий, ті, що його знали особисто, не здивувалися тим, що сталося. Начальник місцевої поліції Джозеф Зікуски сказав „Від людей, які його знали особисто, ми довідалися, що його дії їх не здивували. Люди з нього насміхалися. Він почувався приниженим через свою нездатність розмовляти англійською". До того ж Дж.Вонг втратив працю. Його колишні колеги кажуть, що він був дуже мовчазним та не мав друзів. Того дня Вонг, вдягнутий у куленепробивну камізельку, увійшов у будинок мовчки. Першим він вистрілив у секретарок. Одна з них, Ширлі Делюшії, незважаючи на поранення та небезпеку, викликала поліцію. На момент, коли прибула поліція, було вбито вже 13 осіб – переважно іміґрантів, які вивчали англійську мову. Після цього Дж. Вонг застрелився сам. Серед жертв – працівниця центру і мешканка Бінґемтону 60-річна М.Зобнів. Вона прибула до США з батьками з України однорічною дитиною. Вона здобула освіту в районі Бінґемтону і вільно розмовляла п'ятьма мовами. Хоча вона не була юристом, знала американські іміґраційні закони і допомагала новоприбулим оформлятися у США. М. Зобнів звичайно по п'ятницях була вихідною. Проте, в день стрілянини вона прийшла до центру, щоб допомогти одному іміґрантові з його документами. М. Зобнів була активною членкою як місцевої української громади, так і скавтської організації Пласт, члени якої, разом з чоловіком Марії Любомиром і їх чотирма дітьми, приголомшені втратою та трагедією загалом. *(„Голос Америки")*

Р. Ґейтс запропонував модернізувати армію і зменшити військові витрати

ВАШІНҐТОН. — Секретар Департаменту оборони США Роберт Ґейтс 6 квітня запропонував реформувати американську армію, щоб вона відповідала сучасним вимогам та була більш ефективною у веденні нетрадиційних військових акцій в Іраку та Афганістані. Р. Ґейтс запропонував військовий бюджет на 2010 рік, який складає 534 млрд. дол. Проєкт бюджету передбачає, серед іншого, корінну зміну механізму укладення Пентаґоном військових контрактів, у тому числі закупівлі зброї. Р. Ґейтс також плянує зменшити кількість зброї, яка виявилась неефективною у веденні акцій проти бойовиків: „Ця реформа бюджетної політики – вислід досвіду, отриманого в Іраку та Афганістані. Втім, завдяки новому підходові ми зможемо подолати і можливі загрози в інших частинах світу". Домогтись схвалення Конґресом запропонованого проєкту бюджету буде нелегко, адже зменшення військових витрат потягне за собою припинення ряду військових контрактів. Деякі компанії-виробники вже попереджають про загрозу скорочення робочих місць у разі відсутности замовлень від Пентаґону. *(„Голос Америки")*

У НАТО обрали нового Генерального секретаря

СТРАСБУРҐ, Франція. — Новим Генеральним секретарем НАТО обрано прем'єр-міністра Данії Андреса Фод Расмусена. Про це повідомив 4 квітня після завершення зустрічі НАТО його чинний Генеральний секретар Яап де Хооп Схефер. „Ми дійшли згоди, що А. Расмусен стане новим Генеральним секретарем", – сказав Я. Схефер після засідання Ради НАТО в Страсбурзі. Тим часом демонстранти проти зустрічі НАТО підпалили готель у Страсбурзі, провадили. вуличні бійки. Президент Франції Ніколя Саркозі, у свою чергу, привітав данського колеґу з обранням і зазначив, що рішення було прийнято країнами-членами НАТО одностайно. Заблькувати вибори нового Генерального секретаря намагалася Туреччина. Вона скритикувала позицію канцлера ФРН Анґели Меркель, яка, на думку Анкари, намагається чинити тиск на провідників інших держав альянсу, і запропонувала продовжити дискусії з цього питання після завершення зустрічі. У Туреччині не забули позицію уряду Данії під час скандалу з публікацією в данській газеті „Юландс-Постен" серії карикатур на пророка Мухаммеда в 2005 році. У той час А. Расмусен відмовився вибачитися перед мусульманськими державами, зіславшись на необхідність відстоювати право на свободу слова. Повноваження Я. Схефера закінчуються 31 липня.*(„Газета по українськи")*

В Італії стався черговий землетрус

АКВІЛА, Італія. — Нові сильні підземні поштовхи було зареєстровано 7 квітня в центральній Італії. Вони відчувалися в Римі та інших населених пунктах столичної области Лаціо. У висліді землетрусу, , який відбувся в ніч на 6 квітня, загинуло понад 250 осіб. Кілька землетрусів силою до 5.8 баля відбулися в центральній Італії, а також у столичній області Лаціо в ніч на 6 квітня. В епіцентрі поштовхів виявилося містечко Аквіла з населенням понад 63 тис. осіб. Невдовзі після події прем'єр-міністер країни Сільвіо Берлюсконі підписав декрет про оголошення надзвичайного стану у зв'язку з землетрусом, а також скасував заплянований на 6 і 7 квітня візиту до Москви. При цьому глава уряду заявив, що Італія в даний час не потребує допомоги інших держав з подолання наслідків землетрусу. Рятувальники працювали цілу ніч, допомагаючи десяткам тисяч осіб, яких землетрус залишив без домівки. Вони розбили польовий шпиталь і тисячі наметів. Протягом ночі тривали спроби врятувати тих, хто залишився під уламками будівель. Згідно з повідомленнями засобів масової інформації, серед загиблих є принаймні одна українка. Це найгірша катастрофа в Італії за останні 30 років, з часу землетрусу в Неаполі в 1980 році. Аквіла – середньовічне місто, і багато старовинних будинків, включно з церквами, абатствами та дзвіницями, зруйновані чи серйозно постраждали. Місцеву владу попереджали науковці про можливість землетрусу. Але пляну евакуації вироблено не було. *(„Кореспондент", Бі-Бі-С)*

Студенти у розпачі після перемоги комуністів

КИШЕНІВ, Молдова. — На вулиці Кишинева 7 квітня вийшли близько 10 тис. молодих людей, аби продемонструвати своє невдоволення офіційними вислідами парляментських виборів. Прибічники ліберальної опозиції не вірять офіційним даним, згідно з якими перемогу на виборах втретє поспіль здобули комуністи. Демонстранти налаштовані рішуче: закидали камінням і підпалили будівлю президентської канцелярії, потім взяли штурмом будівлю парляменту. Поліція здебільшого не втручається. Акції протесту молоді не координує жодна з опозиційних партій, а молодь вийшла на вулиці на заклик низки громадських організацій. Однак, політики, які вимагають проведення повторного голосування, вирішили скористатися невдоволенням людей і закликають „боротися до перемоги". Щодо закидів опозиції про фальсифікацію вислідів голосування на користь комуністів, речник кишинівського представництва Організації з безпеки і співробітництва в Европі (ОБСЕ) Маті Сідороф сказав: „Я не хотів би коментувати це, поки не оголошені остаточні офіційні вислідидилаку голосування. Але очевидно, що між невдоволенням демонстрантів і достовірністю результатів є зв'язок. Більше я сказати не можу". ОБСЕ контактує з усіма політичними силами, закликаючи їх зробити все можливе для припинення насильства. За перебігом голосування 5 квітня стежили близько 200 спостерігачів ОБСЕ. 6 квітня голова представництва організації у Кишиневі Петрос Ефтиміу заявив, що „у цілому задоволений перебігом голосування, яке відбувалося переважно демократично". ОБСЕ офіційно розкритикувало лише недопущення до голосування 30 тис. громадян Молдови, які проживають у Придністров'ї. *(„Німецька хвиля")*

НАТО поповнилося двома новими членами

ВАШІНҐТОН — 1 квітня Північноатлантичний альянс прийняв до своїх лав двох нових членів – Албанію та Хорватію. Тепер до НАТО входить 28 держав. Церемонія, присвячена вступові Албанії та Хорватії, відбулася у США. На ній були присутні заступник Секретаря Державного департаменту Джеймс Стейнберґ, албанський Посол Олександер Салабанда і хорватський Посол Колінда Грабар-Кітаровіч. Обидві країни отримали запрошення вступити до альянсу у квітні 2008 року на зустрічі організації, а протоколи про приєднання Албанії та Хорватії до НАТО були підписані у липні 2008 року. Наприкінці минулого року міністри закордонних справ країн-учасниць Північноатлантичного альянсу підписали комюніке, згідно з яким обидві балканські країни стануть членами НАТО не пізніше квітня 2009 року. Керівництво нових членів НАТО уже цілком готове співпрацювати у складі альянсу. Так, армія Хорватії має намір взяти участь в акції НАТО в Афганістані. А прем'єр-міністер Албанії Салі Беріші заявив, що його країна готова розмістити у себе об'єкти американської системи протиракетної оборони, якщо Вашінґтон попросить про це. *(„Кореспондент")*

Справа депортації І. Дем'янюка не вирішена

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Федеральний іміґраційний суд США виніс рішення про призупинення процедури депортації з США до Німеччини 89-річного Івана Дем'янюка, підозрюваного в причетності до загибелі тисяч євреїв під час Другої світової війни. Про це повідомили засоби масової інформації 4 квітня, з посиланням на сина І. Дем'янюка – Джона. „Виглядає, що в 5 квітня не було жодної депортації. Іміґраційний суддя задовольнив нашу апеляцію на призупинення депортації", – повідомив Дж. Дем'янюк. І. Дем'янюка звинувачують в тому, що він був посібником у вбивстві близько 29 тис. в'язнів концтаборів Треблінка і Собібор, де служив охоронцем. Відповідно до винесеного раніше рішення, депортація І. Дем'янюка мала відбутися 5 квітня. Проте він подав прохання про призупинення процедури, заявивши, що, враховуючи його стан здоров'я, депортація буде дорівнювати тортурам. Прохання, подане в Клівленді (штат Огайо), де проживає І. Дем'янюк, розглядав федеральний суддя Вейн Іскра в передмісті Вашінґтону - Арлінгтоні (штат Вірджинія). Одначе вже 6 квітня той самий іміґраційний суддя скасував своє рішення, зазначивши, що підсудний має право оскаржувати до Правління іміґраційних апеляцій. *(УНІАН)*

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Карпатська Україна на сторінках часопису „Пробоєм“ (1933-1944)

Д-р Сергій Панько

„Пробоєм“ - одне з багатьох періодичних видань, які почали видавати закарпатські українці в період „першої чехословацької республіки“, тобто між двома світовими війнами. У другій половині минулого століття в Україні про цей журнал майже не згадували. Та й де його можна було побачити? Інша річ – у Ню-Йорку.

На обкладинці першого числа (грудень, 1933) зазначено: „Часопис підкарпатської молоді“. Відповідальний редактор: Степан Росоха. На останній сторінці знаходимо, що видання „виходить кінцем кожного місяця, крім липня і серпня“, і що його „редагує редакційний кружок“. Там таки вказано, що власником і видавцем є Микола Лелекач. У подальші роки існування кожний зошит журналу мав по дватри десятки сторінок, паґінація річників – наскрізна. На початок 1939 року наклад часопису сягнув 3,500 примірників.

До остаточного розпаду Чехо-Словаччини, що стався у березні 1939 року, журнал мав виразне українське національно-патріотичне спрямування. У дусі поширених тоді в Европі політичних течій у ньому друкувалися статті, в яких наголошувалося на необхідності виборювання національних прав, на вирішальному значенні сильних особистостей у розбудові національних держав, на прикметних рисах ідеалістичного світогляду тощо.

Після 1939 року, в нових умовах, часопис задеклярував себе як „місячник культури, політики, суспільно-громадського життя, мистецтва й літератури“ і змістив акценти на літературно-мистецьку проблематику.

Про назву часопису. Пробоєм – слово хоча й маловживане, але питомо українське. Аби упевнитися, відкриваємо томик Івана Франка і знаходимо вірш „Нічні думи“. Поетові було 27 років. Він писав: „Хоч життя пробоєм брати // Пориваюсь я порив, // – Ба, та волі нерв підтятий, // Орган жизни не здоров“.

У січні 1940 року у вихідних даних „Пробоєм“ бачимо: „Основник: Др. Степан Росоха, видавець: Федір Гайович, відповідальний редактор: Адальберт Немеш“. Протягом останніх років існування часопису у Протектораті „Чехія і Морава“ на його сторінках активно друкувалися письменники празької групи, зокрема поети Оксана Лятуринська, Євген Маланюк, Олег Ольжич, Іван Рошко-Ірлявський, прозаїки Улас Самчук, Наталена Королева, літературні критики, публіцисти Євген Онацький, Симон Наріжний, Роберт Лісовський, Остап Грицай та інші.

Про автора:
Сергій Панько – доктор філософських наук, кандидат філологічних наук, автор праць в галузі слов'янського і угро-фінського мовознавства, удосконалення методики викладання української мови для неукраїнців. Автор підручників української мови.

Останнє число вийшло у січні 1944 року, після чого журнал був розв'язаний. Очевидно, на той час „німецької протекції“ потребували інші, більш важливі справи.

Буквально останніми днями в Інтернеті з'явилася інформація про цікаве видання „Стилос проти стилетів“ (Ужгород, „Ґражда“, 2009), підготовлене науковим колективом під керівництвом проф. Любомира Белея. У збірнику повністю або у витягах подано тексти найважливіших статтей про Карпатську Україну, опублікованих у часописі „Пробоєм“ протягом 1934-1943 років.

Чому журнал карпатської молоді – в Празі, а не в Ужгороді чи Мукачеві? Причина проста. Після Версальського миру та Сен-Жерменського договору постають географічні „новелі“. Одна з них – Чехо-Словаччина. Країна, в якій демократія – з першого дня державності. Демократія – як книжка пише, чистої води. Нова Чехо-Словаччина – то не відроджена Польща́. Немає тут кресів, шляхти, панів чи хлопів. Ні, бо це младочехи вершать свої ранні ідеали. Буде держава, – твердять вони, – блискуча, як нова копійка. До влади Томаша Масарика, відтак до Едварда Бенеша попливли американські кредити. Робилося багато, робилося завзято.

Маємо ще й Підкарпатську Русь-Україну? – питалися у Празі. Добре! У багнистому Ужгороді брукуємо широкі проспекти та площі. У ведмежому куті Европи муруємо палаци судочинства. Прилеглі вулиці вдекоруємо сакурою – нехай навіть і це буде так, як у самому місті Вашінґтоні з його праведним законом. Тільки про університет не подумали, не встигли. А в краї – мільйон населення. І креативна карпатська молодь є. Не має свого університету, то гуртується не вдо́ма, а в столичній Празі. Із ширше відомих – поет Іван Карабелеш, археолог Федір Потушняк, правник Вікентій Шандор, фольклорист Петро Лінтур, багато інших.

Повернемося, однак, до першого числа - грудень,1933 рік. Редакція проголошує: „Хочемо, аби наш на́рід не був лиш етноґрафічною масою. Хочемо, бачити на́цію, сильну і свідому своїх завдань ... Хочемо виховати сильне покоління, – ґенерацію, що український на́рід Підкарпаття зрівняє з іншими народами Европи“ (стор.1). І таке довоєнне покоління постало.

Але далі було гірше. Більш як півстоліття закарпатським школярам та студентам про подібні „націоналістичні журнали“ не дозволялося знати. Почалося одразу після падіння Карпатської України. Спочатку прийшла окупаційна адміністрація, влада реґента Горті. Уже ця публіка запекло нищила „Просвіту“. Проте гортисти, - ті були несмі́лі дебютанти. Усіх перевершили совєтизатори. Щось палилося у людей під порогом, щось далі на подвір'ї. Значна частина „підривної літератури“ потрапила на картонну фабрику в Рахові і там її утилізували як „макулятуру“. Працювали на повну пару. Та й того було мало. Хтось з колишніх читачів „Пробоєм“ устиг втекти на Захід. А велику частину тих, що залишилися, Москва виарештувала. Були й такі, що заціліли на волі. Ті з великого страху донищили, допалили компромат власноручно. Пропала тоді й велика частина унікальної бібліотеки єпископа Андрія Бачинського з її раритетами XVIII ст.. Дальшого пів століття історія вчила верховинців так: мовчи глуха, буде без гріха.

На щастя, у Ню-Йорку є те, що нас цікавить найпильніше – річники 1939 та 1940 років. Це тоді про Карпатську Україну писала світова преса. Писала зараз після перенесення столиці до Хусту, писала після боїв біля Ріки та Тиси. Це там, де горстка учнівської молоді гідно продовжила Крути. За два місяці до цього журнал „Пробоєм“ закликав: „... Світлі до́би нашого народу приходили тільки тоді, коли його борці були неуступні, коли твердо стояли за свою правду... Українська націоналістична молоде! Наш спільний шлях веде до реалізації тієї Ідеї, за яку в смертельний бій пішли Крутянські Герої“ (1939, ч.1-2, с.2).

Наступне число (ч. 3-4,1939) з огляду на березневі події вийшло зі значним опізненням. Передова стаття твердить: „Не зречемо́ся Карпатської України!“. Подаються головні обставини проголошення Самостійної Карпатської Української Республіки на чолі з Президентом, владою і своїм Соймом. Зазначається: „... Населення Карпатської України заявило раз на все цілому світу, що та земля, на якій воно живе, є у к р а ї н с ь к о ю і являється частиною України...“

І далі: „...Ніколи не зречеться Український Нарід – Карпатської України, якої населення кров'ю доказало своє українство ... Боротьба Українського Народу йде дальше проти всіх окупантів Української Землі. Її остаточна мета – Самостійна Соборна Українська Держава“. Тільки влітку 1939 року редакція мала змогу повністю надрукувати результати всезагальних виборів до Першого Сойму Карпатської України, відбуті 12 лютого 1939 року. Листа Українського Національного Об'єднання зібрала понад 90 відс. голосів виборців. Фактично це був референдум. І ситуація була дуже подібна на ту, що й через пів століття на підрадянській Україні. Це коли у грудні 1991 року за незалежність проголосували також понад 90 відс. виборців.

Та повернімося в роки 1930-ті. Читаємо: 15 березня щойно після присяги послів ... обрано Предсідника Сойму Карпатської України – доктора Авґустина Штефана. Того ж дня Сойм обрав і Президента Карпатської України. Ним став дотеперішній прем'єр уряду Підкарпатської Руси-України – о. Авґустин Волошин.

Тут є дуже важлива обставина. А саме: під впливом празького вишколу законодавчі дії вперше в українській історії відбулися строго за парляментським протоколом. Було дотримано всіх конституційних норм та законів европейського світу. Як заявив в інавґураційній промові д-р А. Штефан, „... в історії Українського Народу не було ще випадку, щоби рішало всенародним голосуванням вибране – законодатне тіло. Видавали закони українські князі, королі й гетьмани. Але однозгідною волею народу вибраного законодатного Сойму українське минуле не знає. У грізну осінь 1938 року пірвався наш нарід до могутнього зриву й пустився відважно на нову тяжку дорогу до просторів Волі“ (1939, ч.7, с.36).

Тепер ще про одну тогочасну прикмету. Поважне місце в публікаціях „Пробоєм“ займала полеміка з гетьма́нцями. Йшлося про різні візії української національно-визвольної боротьби. Точилася ніколи не скінчена принципова суперечка. Суперечка між еволюційними та радикальними прямуваннями, різними способами у визвольній боротьбі поневолених націй. Суперечка між партіями, що одна прихиляється до компромісів і злагіднення (порівняймо ідеї Куліша, Драгоманова), а друга – до якнайрішучіших, революційних дій (Шевченко, Міхновський, Донцов). Уже в 1934 році в ч. 5 у статті „Боротьба (автор схований за криптонімом Т.О.) читаємо: „Переможцем у кожній боротьбі є завжди д у ж ч и й. Це означає, що на світі панує право дужчого – сила“. І далі: „Не на місці у такій боротьбі м'якість сердечна, вагання та нерішучість ... Де ходить про бути чи не бути, там серце мусить бути з криці, не на місці там страхи та вагання“ (стор. 58-59).

Центральною у цьому сенсі є пізніша стаття С. Росохи „Засади ідеалістичного світогляду“ (но.3-4, 1939). Автор покликається на відомі рядки Лесі Українки: „Лиш боротись – значить жить“. Твердить: „Ідеалізм визнає боротьбу для боротьби, хоч би навіть не було виглядів на побіду“. І далі: „Рацію має той, хто має більшу силу. Але лиш доти, поки є переможцем ... Місце в житті й право на нього ... ніхто не уступить добровільно“ (стор.12).

(Закінчення на стор. 17)

Старий суд в молодій державі

Древні латиняни вважали, що правосуддя є фундаментом держави. Україна, як держава, все ще в своєму фундаменті має засади і принципи, процедури і функції, притаманні тоталітарному устроєві. Причиною цього є неправильне ставлення до закону та законності передусім державних структур влади, які не мають усвідомлення, що лінію поведінки політичних сил мають визначати не політичні домовлености, а право, правові норми. Сьогоднішня політична криза в Україні, панування правового хаосу, який все поглиблюється і набуває ознак хронічности, значною мірою є наслідком слабкости правоохоронних органів та судочинства, неуваги до них, недооцінки їх ролі і значення. В Україні й до сьогодні зберігається тоталітарне уявлення про суд, слідчі органи та прокуратуру, як слуг, які повинні забезпечити захист інтересів певних політичних сил, що перебувають при владі.

В Концепції реформування кримінальної юстиції України, затвердженій Указом Президента України 8 квітня 2008 року, визнано, що система кримінальної юстиції є громіздкою, внутрішньо суперечливою, не завжди науково обґрунтованою і надмірно ускладненою. Численні зміни у кримінальному процесі переважно спрямовані на задоволення відомчих інтересів, і не забезпечують попередження злочинних діянь, їх виявлення, розслідування та покарання винних. Органи влади, що мають повноваження проводити дізнання, слідство та застосовувати запобіжні заходи, створені як механізм переслідувань і репресій. Вони не трансформовані в інститут захисту і відновлення порушених прав осіб. Корупція і зловживання службовим становищем в судах і правоохоронних органах – повсякденне явище. Довіра суспільства до них є надзвичайно низькою, такою, що не забезпечує ефективної діяльности.

Суди в Україні надзвичайно перевантажені, а кількість справ зростає катастрофічно. Якщо у 2001 році суди розглянули 3,1 млн. справ, то у 2007 році – 8.6 млн. А в США на 300 млн. населення за рік суди розглядають трохи більше 3 млн. справ, значну частину з яких – у спрощеному варіянті. Це свідчить про те, що в Україні діє хвороблива уява про те, що всі правові відносини мають потрапляти на розгляд суду. Чи на користь державі і суспільству кожного правопорушника на автошляхах тягнути до суду? Сьогодні залишаються нерозкритими в межах термінів давности 1.9 млн. злочинів минулих років, з них 1.1 млн. – тяжких та особливо тяжких. Причому вал нерозкритих злочинів наростає.

У містах і селах безкарно гуляють майже 8,000 убивць, 18 тис. тих, що вчинили умисні тяжкі тілесні ушкодження, в тому числі і ті, що призвели до смерти людини, майже 17 тис. розбійників, 10 тис. тих, що вбили людей на автодорогах і втекли, майже 1.5 млн. злодіїв та грабіжників. Люди в Україні не вірять, що законними способами можуть захистити себе, свої права та законні інтереси в судах та правоохоронних органах влади і тому все частіше звертаються до міжнародних структур.

Назріла об'єктивна необхідність реформування системи кримінальної юстиції, яке повинно починатись із розділення злочинів на власне злочини і проступки. До кримінальних проступків слід віднести злочини невеликої тяжкости, адміністративні правопорушення, дрібне хуліганство, дрібне викрадення чужого майна, дрібні правопорушення на автошляхах тощо. Для розгляду справ про кримінальні проступки необхідно створювати мирові суди.

На сьогодні для справ про адміністративні правопорушення не існує апеляційного та касаційного способу оскарження судових рішень.

Молода держава повинна мати судочинство, яке відповідає міжнародним правовим нормам.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

КВІТЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

„Віднині всі вивчатимуть російську мову"

10 квітня 1938 року постановою Центрального комітету Комуністичної партії України „Про реорганізацію шкіл на Україні" утворення навчальних закладів, де викладання проводилось мовами національних меншостей, кваліфікувалось як „насадження буржуазно-націоналістичного впливу на дітей", а їх функціонування визнавалось „недоцільним і шкідливим". З другої кляси початкової української школи було введене обов'язкове викладання російської мови чотири-п'ять годин на тиждень. Було припинено „українізацію" вищих шкіл, установ, преси. Діловодство перетворилося на двомовне, але „перемогла" російська мова.

Микита Хрущов заявляв: „Вороги народу, буржуазні націоналісти знали силу і вплив російської мови, російської культури. Вони знали, що це вплив більшовизму, вплив вчення Леніна-Сталіна на уми українського народу, українських робітників і селян. Тому вони викорінювали з шкіл російську мову. Віднині всі народи будуть вивчати російську мову".

Переслідування української мови неЗросійщеною стала говірка міських низів, міських передмість і робітничих поселень внаслідок русифікації місцевого українського населення і постійного колонізаційного доплиcу росіян, що прибували (а за радянської влади були призначувані) сюди для праці, створюючи дрібноурядовий, ремісничий, купецький і робітничий прошарки.

Український провінційний варіянт російської мови („суржик") вживався раніше серед поміщицтва і провінційної інтеліґенції, а пізніше – серед партійних урядовців і технічної інтеліґенції у висліді русифікаційного тиску.

Цій меті служив й від'їзд українців на сезонну чи постійну працю поза Україною і надсилання в Україну росіян та чужинців, що змушені користуватися російською мовою. Царський уряду виплачував в Україні грошову надбавку всім урядовцям немісцевого походження, чим стягнув до неї чимало росіян.

В сучасній Україні за даними перепису населення 2001 року проживало близько 8 млн. росіян, 17.3 відс. населення країни. Але число носіїв російської мови перевищувало кількість етнічних росіян: російську мову вважали рідною 29.6 відс. громадян різних національностей. Росіяни України і тепер мають всі засоби для розвитку російської культури і мови: 14 державних російських театрів. музей російського мистецтва в Києві, російські дитячі садки і школи. У відсотковому відношенні кількість російських шкіл в Україні перевищує відсоток громадян російської національности.

Таке становище російської мови в Україні значно відрізняється від стану української мови в Росії, де на близько 4 млн. громадян української національности нема жодної україномовної школи, театру, вищого навчального закладу.

71 рік минув від постанови 1938 року. Немає вже ні СРСР, ні комуністичної диктатури. Але гоніння на українську мову триває й досі.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Веселі були молоді літа

Відразу після Другої світової війни в таборі переміщених осіб в Гановері, Німеччина, були організовані ремісничі курси. Навчали столярства, мулярства, шевства, кравецтва. Були також курси шоферів-автомеханіків. На ці курси записався і я.

В 1940-их роках нас учили, що водій-шофер авта повинен вміти сам розібрати і скласти мотор.

Записалося багатенько хлопців і навіть пару дівчат на ці курси з усіх земель України, мешканців цього табору. Викладачами були наші люди – професійні автомеханіки, інженери зі східних земель України.

Пригадую, як одного разу учитель пояснював, що сьогодні світ має таку енерґетичну силу, що за одну мить можна вбити людину. Один з студентів запитав: „А чи людська душа встигне вискочити?".

Іспит на шоферські права ми здавали в німецькій установі. Платня тоді була – кава, шоколад і цигарки. Один з наших викладачів запитав у нас: „Чи ви знаєте чим ви сідаєте за кермо в авті?". Ми усі хором відповіли: „Сідницею". Він порадив сідати за кермо тільки шофером, тоді будемо мати успіх.

Веселі були молоді літа. Де вони поділися?

Олександер Багнівський,
Еклгарт, Індіяна

Презентація книги „Загублений самоцвіт"

В учнівських колективах на тлі відзначення Дня української писемности триває презентація книги оповідань української письменниці з США Оксани Мостович „Загублений самоцвіт". Проза авторки відзначається суворою історичною правдою, в сюжетах домінує трагічний епос українського життя у часах більшовизму та фашизму.

Ця книга оповідань видається в Україні вдруге. Вперше вона була видана в Харкові, у 1999 році, в часописі „Березіль". Перевидання знову відбулося у Харкові. Зусиллями патріотичних представників Національної спілки письменників України книга буде поширена на українських теренах. 30 примірників з загального накладу отримає молодь Миргородського реґіону, а декілька з них ввійде до фонду Миргородської дієспорної бібліотеки ім. Галини Король.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Вбивство Б. Пєрацького ще вимагає вияснення

В Альманасі УНС на 2009 рік є стаття з нагоди 100-ліття Степана Бандери. У ній також іде мова про т. зв. „Варшавський процес" – з приводу вбивства тодішнього міністра внутрішніх справ Польщі Бронислава Пєрацького. Воно було представлене польським урядом як ініційоване ОУН, вбивником мав бути українець Григорій Мацейко, що діяв на доручення самого С. Бандери, тоді провідника Крайової управи ОУН . Це було стверджене у „Варшавському процесі", хоча не було жодних достовірних свідків того вбивства, а Г. Мацейко тим часом втік за кордон.

Недавно появилися у пресі відомості, що „на ложі смерти" урочисто признався до вбивства Б. Пєрацького поляк М. Ружанський – з особистих мотивів (польський журнал „Впрост", травень 2006 року, що в перекладі було передруковане у „Свободі" 16 лютого 2007 року). Це повинно цілком звільнити від тієї неприємної, на той час події, самого Г. Мацейка, ОУН та С. Бандеру.

Польський уряд, одначе, використав убивство Б. Пєрацького для посилення протиукраїнського терору в наступні п'ять років панування на західньоукраїнських землях та заснування концентраційного табору в Березі Картузькій. А також, щоб представити діяльність ОУН та все українство на міжнародному полі як таких, що пов'язані з міжнародним тероризмом і шкідливі для справи миру в Европі. Це пізніше спеціяльно підкреслював у своїх заявах впливовий дорадник Президента Френкліна Рузвельта Вілям Булит, і мало вплив на те, як уряд Америки ставився до української справи й до українців в Америці під час війни та в окупованій Німеччині по війні.

Це, разом з тоді популярним „совєтофільством", доводило в американській зоні до заяв: „Усі маєте вернутися, звідки приїхали" (автор чув це особисто), та до кількох загальновідомих спроб примусової репатріяції. Хоч українська сторона категорично заперечувала відповідальність українців за те вбивство (що також підкреслене у вище згаданій статті), певна частина молоді стала уважати це за „геройство", що мало пізніше відповідні наслідки в українській справі. А дивна польська політика після вбивства Б. Пєрацького довела до руїни власну їхню державу.

Петро Грицак,
Карні, Ню-Джерзі

Є й інші праці про Українське Юнацтво

З великим зацікавленням прочитав у „Свободі" (чч. 5–6, 30 січня і 6 лютого) статтю д-ра Івана Гвозди „До 65-річчя творення в Німеччині Українського Юнацтва", як і короткий спомин Марії Одежинської „Я теж була в підрозділі Юначок" (ч. 10, з 6 березня).

Мій покійний брат Богдан Пігут також був членом тієї формації. Донедавна єдиною докладним дослідженням на тему Українського Юнацтва (УЮ) була 208-сторінкова книжка др-а Зенона Зеленого „Українське юнацтво у вирі Другої світової війни", видана 1965 року. Цю працю згадували обидва автори.

Хочу повідомити читачів про дві новіші праці на цю ж тему. Це „Спогади" Тимоша Білостоцького, видані у 2000 році, (180 сторінок) та „Українські військові формації у збройних силах Німеччини (1930 -1945)" Андрія Боляновського, видання 2003 року (685 сторінок). Зі спогадів Т. Білостоцького, колишнього опікуна і виховника Українського Юнацтва, довідуємося, що в УЮ служило 7,668 молодих українців, у тому числі – 1,121 дівчина.

Особливо цінна друга книжка, оскільки подає точні відомості про всі українські формації у німецькму війську, включно з Дивізією „Галичина" та УЮ. Є там назви міст, де поокремі відділи УЮ дислькувалися. Автор досить точно описує вишкіл хлопціів і дівчат, працю та заняття, вичислює всіх учителів і душпастирів що займалися з нашою молоддю. А це ж, властиво, були підлітки віком від 14 до 17 років. По Другій світовій війні майже все юнацтво опинилося на Заході. Вони тужили за рідним домом. На такій підставі совєтські аґітатори та аґенти обіцяли їх відвести до родин без жодного покарання. Переважна більшість юнацтва бажала таки повернутися „на родіну" бо дуже тужила за батьками. Всі, що повернулися, опинились в руках совєтських катів і були заслані на каторгу.

Минуло богато років, заки вони з'єдналися зі своїми родинами. Цікаво б було довідатися про життя тих поворотців. Думаю, що багато з них ще живуть.

Славомир Пігут,
Кристал-Лейк, Ілиной

Закінчилася передплата

На жаль, закінчилася передплата тижневика „Свобода", на який чекали і який читали інваліди нашого товариства. Такої цікавої газети немає в Україні. Може, хтось з читачів „Свободи" подарує нам передплату на наступні місяці? Наша адреса: Чортківське районне товариство інвалідів „Надія", Ринок, 31, Чортків, Тернопільська область, 48500 Ukraine.

Надія Курська,
Чортків, Тернопільська область

KYIV MOHYLA FOUNDATION OF AMERICA

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ КИЄВО МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ
КИЄВО МОГИЛЯНСЬКА ФУНДАЦІЯ АМЕРИКИ

Національний університет КИЄВО МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ

Від імені Національного Університету Києво Могилянська академія та Києво Могилянської Фундації висловлюємо щиру подяку всім, хто підтримав проекти та академічні програми, які було розпочато за останніх кілька років. Робота для розвитку науки і освіти в Україні є важливим та почесним завданням. Подаємо найважливіші проекти, які було розпочато завдяки вашій підтримці.

ГОЛОВНІ ПРОЕКТИ ТА ДОСЯГНЕННЯ

СТИПЕНДІЙНІ ГРАНТИ ТА ОБМІНИ

Фундація заснувала стипендійні фонди для студентів та викладачів Академії. Фундація допомагає Академії в створенні програм обміну студентами та викладачами з такими університетами як Нортвестерн Університет, Університет Чікаго, Іллінойський Університет, Університет Огайо, Колумбійський Університет, Стенфордський Університет.

БІБЛІОТЕКА НАУКМА

Фундація провела велику кампанію зі збору коштів на створення нової Бакалаврської Бібліотеки імені Омеляна та Тетяни Антоновичів, яку відкрито у 2007 році і обладнано найновішою технікою. Це дає можливість студентам та викладачам Академії ефективно працювати, спілкуватись та мати доступ до найновішої інформації.

ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я

Фундація допомогла в створенні Школи Менеджменту Охорони Здоров'я в НаУКМА. Це перша школа в Україні, яка збирає статистику, займається координаційною роботою і готує менеджерів з охорони громадського здоров'я. Школа створена в співпраці з Школою Охорони здоров'я Іллінойського Університету, Київським Медичним Інститутом післядипломної освіти та Маастріхським Університетом з Нідерландів.

БІЗНЕС ОСВІТА

Фундація налагодила співпрацю між Києво Могилянською Бізнес Школою, яка визнана найкращою бізнес школою України та Школою Менеджменту Келлог при Нортвестерн Університеті, яка є одною з найкращих в світі. Протягом п'яти років, близько 500 студентів програми МБА побували в США та інших країнах, де прослухали курси лекцій та відвідали бізнеси в різних галузях. Викладачі, які читають лекції в Школі Менеджменту Келлог побували з лекціями в Києво Могилянській Академії. Найбільш важливим питанням, яке вивчають українські фахівці – глобалізація та інтеграція наукових досягнень для розвитку бізнесу.

ЕКОЛОГІЧНІ ПРОГРАМИ

Фундація фінансувала візити студентів Києво Могилянської Бізнес Школи та делегації українських посадовців до американських державних та приватних компаній, які спеціалізуються на плануванні та озелененні міст та екологічних програмах для населення.

ПРАВНИЧІ НАУКИ

Фундація фінансово допомагає команді Факультету правничих наук Києво Могилянської Академії приймати участь у міжнародних змаганнях. У фіналі конкурсу з міжнародного громадського права імені Філіпа Джессопа, який проходить у Вашінґтоні, команда зайняла 9 місце серед 98 шкіл права з більш як 70 країн світу. Учасниця команди НаУКМА зайняла друге місце в змаганнях з дебатів, які проходять англійською мовою. У березні 2009 року команда НаУКМА знов представляє Україну у конкурсі імені Філіпа Джессопа у Вашингтоні. Фінансову допомогу для участі команди в конкурсі надали спонсори з України, Києво Могилянська Фундація та Українсько-Американська Бізнес Рада.

СХОДОЗНАВСТВО

Фундація переслала до НаУКМА Сходознавчу бібліотеку та архіви, близько 30,000 предметів, які заповів для Києво Могилянської Академії покійний проф. Омелян Пріцак. Колекція опрацьовується в Академії і на її базі відкрито Бібліотеку та Центр Сходознавства в співпраці з Інститутом Сходознавства з Університету Чікаго та іншими центрами. У травні в НаУКМА відбудеться II Міжнародна наукова конференція, присвячена пам'яті проф. Омеляна Пріцака.

Голодомору для світу. За зібрані кошти в Академії було надруковано матеріали з архівів Джеймса Мейса.

- В Академії створено "Музей звитяги" – головних подій української історії, де велику увагу буде приділено темі Голодомору. Тут будуть представлені мультимедійні експозиції документів, світлин та свідчень. Окрема увага буде присвячена дослідженню долей українських родин, які пережили Голодомор.
- Видавництво Києво-Могилянської академії видало серію книг „Голодомор 1932-1933 років в Україні: документи і матеріали". Книги отримали нагороди на різних виставках. У 2007 році книги були презентовані на конференції присвяченій Голодомору в Москві. Професори Академії постійно приймають участь в конференціях на тему Голодомору по всьому світу.

там України доступ до світових академічних джерел інформації, яка існує в електронному вигляді. Цей загальноукраїнський проект був ініційований Києво Могилянською Фундацією та Києво Могилянською академією. На першому етапі до проекту входять три університети, Києво могилянська Академія, Харківський національний університет ім. В. Каразіна та Чернівецький національний університет ім. Ю.Федьковича. Заплановано, що протягом трьох років до проекту ввійдуть всі найбільші університети зі всіх регіонів України. Проект офіційно зареєстрований в держаних органах України. Створено наглядову раду, виконавчу раду та раду дорадників. Фундація продовжує роботу над пошуком коштів та контактів для найбільш успішної реалізації цього проекту.

БУДУЙМО УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ ЧЕРЕЗ НАУКУ!

Президент Чернівецького НУ ім. Ю.Федьковича др. Степан Мельничук, президент Харківського НУ ім. В. Каразіна др. Віл Бакіров, заступник міністра освіти і науки України Максим Стріха, Голова комітету Верховної Ради України з питань Европейської інтеграції та Співголова Ради Директорів КМФА Борис Тарасюк, президент НаУКМА, др. Сергій Квіт, Посол США в Україні Вільям Тейлор, Колишній посол США в Україні та Співголова Ради Директорів КМФА Вільям Грін Міллер, Президент КМФА та Голова Ради Директорів проекту ELibUkr© Марта Фаріон.

ЖУРНАЛІСТИКА

Фундація постійно підтримує групи студентів факультету журналістики НаУКМА і організовує для них зустрічі з журналістами з провідних американських медіа, таких як Tribune Corporation, Newsweek, CNN. Школа журналістики НаУКМА відкрила сучасний медіацентр для молодих журналістів з усієї України. Школа журналістики НаУКМА перша в Україні створила PhD-програму з Масових комунікацій, яка об'єднує спеціальності «Журналістика» та «Соціологія».

ДОСЛІДЖЕННЯ ГОЛОДОМОРУ

Фундація проводить збір коштів для проектів Академії по дослідженню Голодомору. Серед них:

- Впорядкування архівів Джеймса Мейса, який відкрив тему дослідження

ПЕРША В УКРАЇНІ PhD-ПРОГРАМА

У 2008 році в Києво Могилянській Академії відкрито першу в Україні PhD-програму західного взірця. Фундація сприяла обміну досвідом між Академією і кількома університетами США результатом якого стало відкриття цієї програми. Дипломи PhD-програми вже визнали і прирівняли до своїх дипломів Маастріхтський Унфверситет з Нідерландів та Барселонський Незалежний Університет з Іспанії.

ЕЛЕКТРОННА БІБЛІОТЕКА УКРАЇНИ

Фундація отримала грант від американської урядової програми USAID на всеукраїнський проект Електронної бібліотеки України, який дасть університе-

Не зважаючи на проблеми та розчарування, які зараз є в Україні, не треба забувати про всі позитивні кроки, які були реалізовані завдяки роботі, візії та підтримці людей доброї волі. Відновлення української держави побудовано на таких людях.

Києво Могилянська академія та Києво Могилянська Фундація дякують всім донорам та організаціям, хто підтримував та надалі підтримує розвиток освіти в Україні та Національний Університет Києво Могилянська Академія.

Дякуємо за постійну підтримку роботи Академії. Ваші пожертви можуть бути призначені у спадку, трасті або іншій формі. Можна визначитись з призначенням коштів, яке буде найбільше підходити для втілення ваших бажань.

Києво-Могилянська Фундація Америки зареєстрована як благодійна організація під кодексом 501(с)(3). Згідно податкового законодавства Ваші пожертви можна відтягнути від податків.
Датки просимо надсилайти: Kyiv Mohyla Foundation of America, P.O. Box 46009 Chicago, IL 60646-0009
Tel.: 773-685-1828, Fax: 773-794-1654, E-mail: mail@kmfoundation.com. Більше інформації можна знайти на нашій веб-сторінці www.kmfoundation.com

З діяльности „Просвіти“ в Україні

8 грудня 2008 року в Україні відбулося величаве свято „Просвіти" – до 140-річчя діяльности товариства. Просвітяни діють в усіх областях, видаючи українські книжки на теми рідної мови, літератури, культури.

В Донецьку наприкінці минулого року було видруковано українською мовою „Глосарій термінів з хемії" на 736 сторінок, який упорядкували професори Й. Опейда і О. Швайка з Донецького Національного університету. Це посібник для студентів, аспірантів, викладачів та науковців, які спеціялізуються в хемії. Готові до видання „Курс лекцій: гідравлічний транспорт" – перший в Україні підручник українською мовою професорів Ю. Світлого і В. Білецького, а також книжка д-ра І. Федя „Українська ікона як феномен культури: навчальний посібник".

Луганська „Просвіта" зібрала і переслала до Надвірнянського району Івано-Франківської области комплект теплого одягу та інших речей для постраждалих від повені.

„Просвіта" у Севастополі видала і поширила в навчальних закладах міста матеріяли: „Голодомор 1932-1933 років в Україні". Просвітяни проводять агітаційні заходи за повернення в пашпорті громадянина України запису про національну приналежність, здійснили декілька телерадіопрограм з цієї теми.

Видано історичну книжку „Георгіївський монастир", яка була показана на книжковій виставці в Києві. Готова до друку повість „Повстанчий Крим".

Просвітяни Херсонщини активно збирали матеріяли про Голодомор 1932-1933 років в районах области. Вже появилися книжки про Голодомор в Голопристанському та Чаплинському районах, завдяки фінансовій підтримці Фундації ім. Івана Багряного та Фундації „Спадщина" з Чикаґо. Видано альманах „Вишиванка", літературно-художній збірник творів учнівської і студентської молоді, перевидано книжку І. Ющука „Якщо ти українець, то чому соромишся української мови". Книжки роздано молоді.

Просвітяни Рівненщини провели конкурс творчих робіт молодих обдарувань „Перли многоцінні", брали участь у всеукраїнському мистецько-літературному конкурсі „Диво калинове", влаштували вечір до 70-річчя Василя Стуса в школі ч. 15, в Рівненському економіко-гуманітарному університеті та в Інституті післядипломної освіти вчителів, організували свято Миколая для дітей-сиріт, видали книжку О. Грищенка „Україна моїх блакитних днів", готують до друку книжки „Кулак" Уласа Самчука, „Рай" Василя Барки, „Злочини комуністичної Москви влітку 1941 року" та „Українська дивізія „Галичина" В. Д. Гайке.

У Харкові постійно видають щомісячник для дітей і дорослих „Журавлик", який має понад 34 тис. передплатників.

У Самборі на Львівщині „Просвіта" активно працює над порятунком будинку-пам'ятки архітектури на вул. Стебельського, ч. 8, збудованої на початку XX ст. В цьому будинку в 1913 році Іван Франко читав свою поему „Мойсей", а Андрій Чайковський разом із засновником „Просвіти" на Самбірщині Данилом Стахурою обговорювали в 1918 році пляни встановлення української влади в Самборі. На відзначення 140-річчя „Просвіти" відбулася зустріч з поетом Богданом Стельмахом.

Централя „Просвіти" в Києві величаво відзначила створення „Просвіти" у Львові 8 грудня 1868 року. На зборах виступив голова „Просвіти", письменник Павло Мовчан.

Віра Боднарук,
голова Товариства
української мови, Чикаґо

Поет Богдан Стельмах під час зустрічі з активістами „Просвіти“ у Самборі 14 лютого.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Цей рік – ювілейний для Спілки Української Молоді Америки

НЮ-ЙОРК. – Крайова Управа Спілки Української Молоді (СУМ) повідомляє, що 2009 рік – це ювілейний рік СУМ в Америці. 60 років тому на вільну землю Вашинґтона почали прибувати десятки тисяч української молоді, багато з них у недалекому минулому зі зброєю в руках стояли в обороні свободи України. Багато з них були членами СУМ, яка була відновлена на еміґрації у 1946 році, у таборах Ді-Пі в Німеччині.

Спілка Української Молоді первісно була заснована в Україні, в Києві, у 1925 році. Одним з її засновників і першим головою був Микола Павлушков, а метою було визволення України з-під більшовицького ярма та створення незалежної Української держави. Одначе, СУМ в Україні проіснувала тільки п'ять років, бо у 1930 році сталінська влада заарештувала всіх провідних членів СУМ. Скорий і неправий суд над ними відбувся у Харкові, сумівців засудили на сибірське заслання, де вони всі без винятку загинули.

Та не загинули ідеї основоположників СУМ. У 1946 році в Німеччині, за ініціятивою Організації Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, СУМ відновив свою діяльність. З переселенням української молоді на Північно-американський континент прибували й члени СУМ, які відразу ж почали творити нові осередки. Й от виповнюється 60 років їхньої безперервної праці.

Для відзначення ювілею Крайова Управа СУМ запланувала ряд імпрез та покликала до їх проведення Ювілейний комітет, який очолив колишній голова КУ СУМ друг Богдан Гаргай, а членами комітету є Мирон Приймак, Роман Козіцький, Христя Верещак, Марійка Краснянська, Тома Пиз, Ліда Микитин, Роман Колінський, Андрій Бурчак, Ганя Мигаль і Петро Косцьолек.

Подаємо до відома українській громаді попередні інформації про імпрези, які відбудуться в рамках відзначення 60-ліття СУМ в Америці протягом цього року.

Злет Юнацтва на Оселі СУМ в Еленвілі, Ню-Йорк, – 23-24 травня.

Ювілейний бенкет, також в Еленвілі, – 11 липня.

Всеамериканський маніфестаційний здвиг СУМ – в Еленвілі, 4-6 вересня.

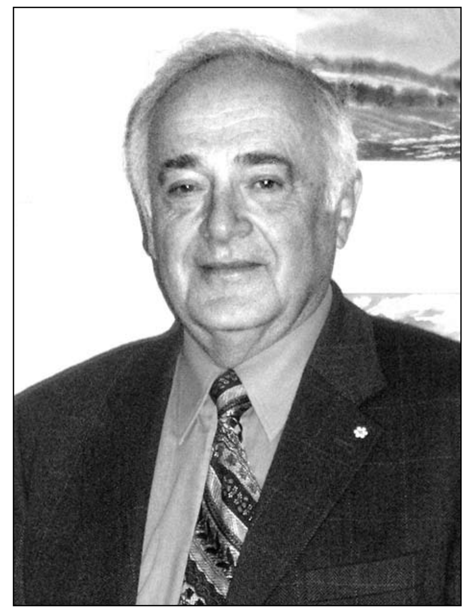
Ювілейний пленіум і бенкет з нагоди 60-ліття СУМ в Америці та 60-ліття Осередку СУМ ім. Миколи Павлушкова в Чикаґо – 14-15 листопада.

Запрошуємо українську громаду в США масово долучитись до цих святкувань та віддати шану основоположникам, провідникам та всім діячам і діячкам, які сьогодні працюють з українською молоддю, виховуючи її їх в дусі сумівського гасла – „Бог і Україна!". За дальшими інформаціями просимо слідкувати в українській пресі та на сумівському веб-сайті – "http://www.cym.org/us".

Пресова референтура Крайової Управи СУМ в Америці

Олег Антонов і внесок України у світову авіяцію

ТОРОНТО, Канада. – Чергова доповідь з рамени місцевого НТШ , що відбулася 20 лютого у приміщенні ґалерії Канадсько-Української мистецької фундації (КУМФ), була присвячена пам'яті визначного хеміка-науковця та винахідника, довголітнього голови НТШ Канади та президента Світової Ради Наукових Товариств ім. Шевченка д-ра Володимира Мацькова. Завдяки фондові, заснованому родиною вченого по його смерті (у 2001 році), це вже восьма доповідь в ділянці точних наук, що дає можливість усвідомити внесок України у розвиток сучасної технології. Доповідач – професор-емерит Університету Манітоби Остап Гавалєшка, спеціяліст у галузі індустрійної інженерії, який за наукові досягнення та невтомну суспільну працю був нагороджений численними медалями та орденами як в Канаді, так і в Україні.

Проф. Остап Гавалєшка

Темою своєї доповіді він обрав те, що найбільш близьке його серцю – авіяцію. А оскільки, як зазначив доповідач, найкращі літаки творив Олег Антонов, то власне його творчість і стала предметом особливої уваги.

На початку проф. О. Гавалєшка нагадав всім присутнім про такі важливі досягнення української науки, як перший електронний комп'ютер у континентальній Европі, створений в київському Інституті кібернетики, першу атомну реакцію у знову ж таки континентальній Европі, досягнуту в Харкові, одну з найбільших ракетних фабрик у світі, що збудована в Дніпропетровську, перший супутник-сателіт, що вийшов на орбіту землі завдяки втіленню ідей українця Сергія Корольова.

Творчість авіоконструктора Олега Антонова, що збагатив сітову авіяцію чудовими літаками, належить до найвищих здобутків української інженерної думки. Ознайомлюючи присутніх з деталями життєвого шляху О. Антонова, доповідач підкреслив, що хоч за походженням та місцем народження О. Антонов є росіянином, творчість його розквітла саме після перенесення у повоєнні роки його конструкторського бюра до Києва, а отже, він з повним правом може вважатися українським творцем літаків (так само, як росіяни вважають російським письменником Миколу Гоголя, а американці пишаються досягненнями інженера Ігоря Сікорського).

Під українським сонцем народилася славетна родина АН-ів, з яких перший, невибагливий і напрочуд витривалий літак АН-2, („кукурудзяник"), злетів в небо 6 вересня 1949 року. За час своєї багаторічної невтомної праці (О. Антонов помер у 1984 році), блискучий авіоконструктор створив десятки моделей. Деякі з них стали найдосконалішими літаками тієї доби.

АН-22, „Антей", вважався найбільшим літаком в 1970-их роках; АН-124, „Руслан," був найбільшим літаком 1980-их; нарешті, сьогодні АН-225, „Мрія", залишається найбільшим літаком у світі – йому поступаються такі ґіґанти як „Airbus A-380" та „Boeing 747-400". Літак „Мрія" встановив світовий рекорд, перенісши за один політ 135.2 тонни вантажу.

Як конструктор-новатор, О. Антонов вперше запровадив у авіобудівництво композиційні матеріяли, монолітні конструкції, точкове зварювання на клеєвій основі; він також придумав „ширoкoфюзеляжні літаки" (АН-8), які тепер копіюють інші світові компанії.

Мабуть, найбільше враження на слухачів справили численні фотографії літаків О. Антонова, які надзвичайно промовисто підкріплювали тези доповідача. За своє життя проф. О. Гавалєшка зібрав фантастичну колекцію – не лише фотографій, але і моделей українських ракет і літаків.

Більшість з цих моделей зробили для нього визначні українські інженери Українського науково-технічного центру, який О. Гавалєшка створив на підтримку українських науковців та який він очолював у 1994-1998 роках. Так постала унікальна колекція: її не один раз було виставлено для огляду в Манітобі, а ми, торонтці, були б щасливі, щоб оглянути її тут, в Онтаріо.

Чудові знімки літаків О. Антонова, особливо ґіґанта „Мрія", переконливо довели думку доповідача: талановиті витвори інженерії не лише витривалі, надійні та функціональні, – вони красиві так само, як і шедеври мистецтва.

Пристрасна та ентузіястична доповідь професора О. Гавалєшки надзвичайно заімпонувала численним слухачам, що переповнили залу ґалерії КУМФу. Особливо зараз, в непевні і нелегкі часи українського сучасного політично-суспільного життя, усвідомлення значних здобутків України в ділянці науки та техніки вселяє надію та віру у її майбутнє.

Дагмара Турчин-Дувірак

Звітно-виборні збори громадської організації „Нова українська хвиля“

СТЕМФОРД, Конектикат. – 7 березня до Українського музею у Стемфорді прибуло 55 делеґатів від шести осередків Всеамериканської громадської організації „Нова українська хвиля", щоб взяти участь у звітно-виборних зборах. Делеґати представляли громади Балтімору, Мериленду, Вашінґтону, Філядельфії, Пасейку, Ню-Джерзі, Клівленду, Огайо, Пітсбургу, Пенсильванії та Стемфорду.

У зборах взяли участь Тамара Ґалло – президент Українського Конґресового Комітету Америки, Уляна Зінич та Надія Цвях від Союзу Українок Америки, консул Генерального консульства України у Ню-Йорку Богдан Мовчан.

Учасникам зборів був представлений звіти голови організації Мирослави Роздольської, голів осередків та голови Контрольної комісії Уляни Киричук.

Була обрана Координаційно-виконавча рада на чолі з М. Роздольською.

З вітальним словом до присутніх ради звернувся консул Б. Мовчан, який зачитав вітального листа від Генерального консула України у Ню-Йорку Посла Миколи Кириченка. „Нову українську хвилю" привітали Т. Ґалло, У. Зінич та о. Олександер Двінятин, парох Української православної церкви св. Трійці Київського патріярхату у Бріджпорті – від імені Патріярха Філарета.

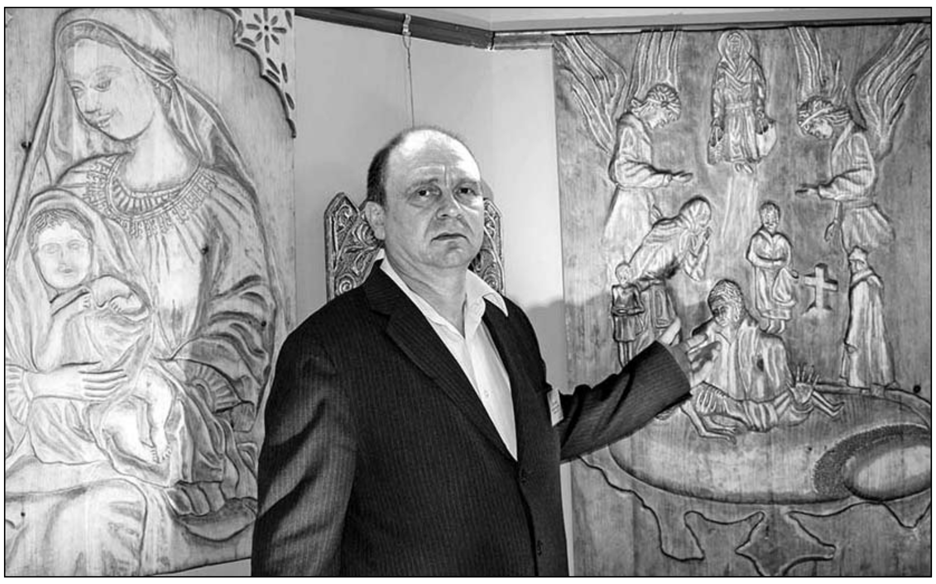
Співає Заслужений артист України Остап Стахів.

Після зборів присутні були запрошені на виставку творів художника-різьб'яра з Філядельфії Юрія Костева. Спілкування продовжилося за святковою вечерею у трапезній Семінарії св. Василія Великого, під час якої була представлена мистецька програма, присвячена 195-им роковинам з дня народження Тараса Шевченка. Виступили – хор Стемфордського осередку „Нової української хвилі", Віталій Шароварник, Людмила Павлюк, Леся Дрипан, сестри Наталя і Надія Павлишини з Ню-Йорку та відомий бандурист, Заслужений артист України Остап Стахів, який є головою Клівлендського осередку „Нової української хвилі". Григорій Кулінський зі Стемфорду виконав свою пісню „Еміґранти-нелеґали" на слова Степана Гериліва, що вже набула популярности серед українців. Завершилась творча програма виконанням „Заповіту", який співали хор і всі присутні.

8 березня делеґати, які залишились для участи у „круглому столі" з питань реформації Стемфордського українського вищого навчального закладу, були на Службі Божій в Катедральному соборі св. Володимира Великого. Владика Павло Хомницький, Єпарх Стемфордський, привітав учасників зборів і підкреслив, що вважає справу, яку робить ця організація, дуже важливою і потрібною.

Після спільної молитви відбулося засідання „круглого столу" за участю Владики П. Хомницького. Ректор о. Богдан Данило представив присутнім навчальні програми, які діють у коледжі, повідомив, що на наступний семестр коледж відчиняє свої двері для всіх, хто бажає поглибити свої християнські знання.

Олена Устюжанцева

Різьб'яр Юрій Костів з Філядельфії.

Учасники звітно-виборних зборів у Стемфорді. *Фото: Олена Устюжанцева*

Нагородили Юрія Савчука

ТОРОНТО, Канада. – Ліґа Українців Канади (ЛУК) 13 лютого відзначила грамотою за плідну працю у зближенні українсько-канадської діяспори з Україною Юрія Савчука – голову Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон України. Вручення грамоти відбулося в Канадській Українській Мистецькій Фундації під час його доповіді про українсько-шведські взаємини XVII-XVIII ст.

Ю. Савчук перебував у Торонто 8-15 лютого у службовому відрядженні у зв'язку з переданням в дар Україні Галиною Горюн-Левицькою, дружиною відомого українського художника у діяспорі Мирона Левицького, приватної мистецької колекції творів видатних українських художників зарубіжжя XX ст. („Свобода", ч. 9)

Виконавчий директор ЛУК Володимир Паславський сказав з цього приводу, що передання українських художніх цінностей зарубіжжя наближає діяспору до України і підкреслює існування українського народу перед усім світом.

Попередньо Ю. Савчук відвідував Торонто у листопаді 2008 року, коли брав участь у святкуванні 60-ліття „Гомону України" – органу ЛУК. На святі ЛУК передав Міністерству культури та туризму України в особі Ю. Савчука англомовну виставку „Геноцид Голодомором".

Ліґа розпочала співпрацю з Ю. Савчуком для здійснення ряду проєктів, які єднатимуть діяспору з Україною.

Прес-служба ЛУК

Виконуючий обов'язки голови ЛУК Володимир Паславський вручає грамоту Юрієві Савчукові (праворуч).

Подумайте про Ваше завтра
вже сьогодні!
Відкрийте рахунок IPA,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.
4.34%
APY*
Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.
Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК
Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.
ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251
КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636
ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097
АСТОРІЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458
ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org
ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org
Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL
Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
*APY - Відсотки у річному відношенні, можуть бути змінені без попередження.

чи можу я зробити ці Великодні свята ще веселішими для них?
Так!
WESTERN UNION yes!
money transfer

Українці Зеленого Клину

ВЛАДИВОСТОК, Росія. – Українська громада міста відзначила Шевченківське свято 10 березня разом з 80-річчям ветерана товариства Василя Світальського та 70-річчя письменника і поета з Хабаровська Олександра Лозикова.

В. Світальський народився в 1929 році, в селянській родині, в селі Колодруби на Львівщині, а О. Лозиков – у наскрізь русифікованому Донбасі, в Макіївці, у шахтарській родині. А далі у них було багато спільного. Дитинство і юнацтво прийшлися на важкі й голодні воєнні та повоєнні роки. Згодом доля закинула їх на Далекий Схід, на військову службу. Опісля обидва залишилися у цьому краю. Тоді тут було легше дихати, порівняно з Україною, де ідеологічний тиск був набагато міцніший. А вінi обидва – люди неспокійні, творчі…

В. Світальський та О. Лозиков прожили більше, ніж півстоліття, за межами України, але залишилися українцями, не забули рідну мову.

В. Світальський присвятив своє життя морю, але у далеких, екзотичних країнах побувати йому не довелося. Не пускали моряка з неблагонадійної Галичини за кордон. Працював на важкій посаді механіка. Добре володіючи німецькою та польською мовами, В. Світальський вивчив еспанську. Він добре малює, зображуючи переважно милі серцю з дитинства краєвиди своєї батьківщини, цікавиться музикою у різних її проявах, зібрав велику колекцію платівок. Його маленька квартира є великим книгосховищем. В. Світальський має, мабуть, найкращу і найбільшу українську бібліотеку на Далекому Сході. Значно поповнилася книгозбірня книжками, виданими в США, Канаді, Австралії, Европі, завдяки активному листуванню з українцями вільного світу.

Коли в 1991 році у Владивостоці постало Товариство української культури Приморського краю, В. Світальський негайно прилучився до нього і зараз є одним з небагатьох ветеранів товариства. У товаристві він став референтом у зв'язках з українцями за кордоном. Друга відповідальна його функція – створення фото- та відеолітопису товариства. В. Світальський був делеґатом трьох перших Всесвітніх форумів українців у Києві, на яких представляв українство Зеленого Клину. Від 1998 року В. Світальський є представником Організації Українських Націоналістів на Зеленому Клині, був представником газети „Українське слово", а нині – журналу „Самостійна Україна".

У Владивостоці В. Світальський зустрів свою дружину Ядвігу, лікарку за фахом. Вона теж з України, з Хмельниччини, і хоч польського роду, але української культури.

Щирим приятелем В. Світальського став О. Лозиков – український письменник в Росії. А таких, як відомо, не так багато. Батько його був родом з Білорусі і прізвище мав Лозик. Але в Першій Кінній армії Семена Будьонного додали на закінчення „ов". Його прадід, за сімейними переказами, переселився до Білорусі з Полтавщини, а мати письменника (у дівоцтві – Вовк) походила з Верхніх Рогачиків на Херсонщині.

О. Лозиков рано почав працювати на шахті арматурником, ковалем, прохідником. Був засипаний у шахті під час обвалу, був на крок від смерти. В 1958 році був покликаний на військову службу до Тихоокеанської фльоти. В 1962 році повернувся до Макіївки, знов почав працювати на шахті, але Далекий Схід полонив його, і в 1963 році він приїхав у Хабаровський край, працював ковалем на заводі, водієм у геологів. Потом став журналістом, об'їздив весь Хабаровський край, досконально вивчив життя та працю промислових робітників, лісорубів, мисливців, геологів, близько познайомився з життям і культурою корінного народу, справжнього господаря цього краю – нанайців, серед яких знайшов багато друзів.

Від 1986 року О. Лозиков – завідуючий відділом Хабаровського книжкового видавництва, директор видавництва Хабаровського медичного інституту, а тепер головний редактор видавництва „Приамурські відомості".

Перший його вірш було надруковано у макіївській газеті, коли йому було 14 років. Зараз він вже автор30 книжок поезії та прози, виданих, головним чином, у Хабаровську.

Українською писав для себе, для душі, бо цих творів не друкували. І тільки створивши власне приватне видавництво, зміг видати свої перші книжки українською мовою.

Коли побував в 2003 році на Донбасі, у незалежній Україні, то зазнав шоку, бо не зміг там знайти жодної газети чи книжки українською мовою. Шокувало й аґресивно-нетерпиме, презирливо-вороже ставлення донбасівців до української мови і взагалі до всього українського. Влада в рідному місті заборонила зустріч з далекосхідним земляком-письменником у місцевій бібліотеці лише тому, що він пише українською мовою.

Повернувшись до Хабаровська, він заснував у своєму журналі україномовний розділ „Амурська хвиля", де друкує вірші і прозу українських авторів, доля яких пов'язана з Далеким Сходом.

Зустріч у травні 2007 року з Генеральним консулом України на Далекому Сході Олександром Данильченком, справжнім українцем за станом душі, дала поштовхом до того, що О. Лозиков почав видавати український журнал „Далекосхідня хвиля", який виходить лише завдяки його ентузіязмові. Це, мабуть, єдиний в Росії український журнал.

За останні роки він видав у Хабаровську декілька книжок рідною мовою, зокрема роман, присвячений перебуванню на Далекому Сході Івана Багряного.

О. Лозиков багато перекладає з нанайської мови на українську та російську. Йому болить душа за долю вимираючої нині мови нанайців – корінного населення Амуру. У його перекладах побачили світ вірші талановитого нанайського поета Георгія Бельди.

В'ячеслав Чорномаз,
Центр української
культури „Горлиця"

Олександер Вівчарик

Подорож у каторжні місця

(Закінчення. Початок в чч. 7-14)

Зайшовши для цікавости до крамниці промислових товарів, пригадав, як ми з мамою купували килим. За давніх часів продавали килими за чергою. Списки складали ті, що хотіли придбати цю рідкісну забаганку. Після зачинення таборів знайшлися умільці, котрі малювали на цераті, як казав мій батько, тобто на цупкій тканині, лебедів, оленів і русалок. Були й такі, що малювали образи і картини. У моєї мами і зараз на стіні висить картина, намальована колишнім в'язнем. На ній зображено безтурботних діточок над прірвою, над якими простяг свої руки янгол-охоронець.

Килим ми дістали завдяки наполегливості мами, яка щодня, в морози, їздила відзначатися у списку. Через пів року повідомили, що килими привезуть. Вона відпросилася з праці, взяла мене, бо тата ніхто з шахти не пустив би, і ми поїхали по довгоочікувану радість. Люди вже товклися біля крамниці, але допускали до килимів лише тих, хто відзначався.

Проте, як це зазвичай бувало, знайшовся один з „особливими" заслугами. Скоріш за все, колишній таборовий наглядач. Він увійшов до омріяної залі без черги і хотів узяти килим, який мала придбати мама. І тут вона виявила небачену твердість.

Ми спільними зусиллями видерли килим з рук, як тоді казали, „халявника", і привезли додому. Я запам'ятав, як мама сказала: „Мало ти познущався наді мною в таборі, катюга!"

На жаль, вже тієї крамниці в Інті немає. Згоріла.

Зайшов до редакції місцевої газети і відразу знайшов спільну мову з редактором Ольгою Загорською. Ми пили чай, гомоніли. Вона запропонувала написати до газети свої перші враження про сучасну Інту. За кілька днів матеріял надрукували.

Коли невдовзі завітав до місцевого краєзнавчого музею і попросив дозволу фільмувати експонати, у мене зажадали документи. Прочитавши прізвище, дозволили фільмувати безплатно, ще й повернули гроші за вже придбаний квиток.

– Ви дуже правдиво все написали, від серця, – сказали мені працівники. – Дякуємо! Читали ваш допис уголос.

Я писав: „Тільки 13 років з 52 я прожив в Інті, а вона досі мені сниться. Немає вже вулиці, де ми жили, немає шахти, на якій добував вугілля мій батько. Багато чого вже немає. Але залишилося низьке небо, важкі хмари і рідкісні промені сонця між ними, подібні до полонених, що втекли. Залишилися невагомі берізки і горобини з ранами-ягодами, стрімка річка і острів, дерев'яні будинки, вулиця Полярна і неповторна водонапірна башта на ній. Залишилися спогади... Я любив і люблю Україну – батьківщину своїх предків, але ніколи не міг забути рідну Інту і могутню північну природу".

Сумівська оселя повинна встати з попелу

МЕЛЬБОРН, Австралія. — У лютому в південно-східній частині Австралії, згоріла таборова оселя осередку СУМ в Мельборні „Карпати". Це була „Чорна субота" для околиць Нарбетонґ-Бакстон-Мерісвіл. Оселя згоріла, починаючи від великої брами при вїзді – до самої Тарасівки, де таборували батьки і прихильники.

Оселя була закуплена в 1963 року осередком СУМ у Мельборні, та дістала назву„ Карпати", бо самий терен і околиця пригадували всім красу картпатських гір в Україні. За час свого існування протягом більш як 45 років оселя стала центром проведення осередкових, крайових та світових таборів. Тисячі молодих осіб брали активну участь у таборуванні. І в даний час метою є постаратися, щоб діти, внуки і правнуки наших співвітчизників, котрі вложили так багато зусиль, щоб розбудувати оселю, також мали дальшу можливість виростати в австралійських „Карпатах".

Управа осередку, сумівці та прихильники мають перед собою завдання: „Ми переможемо... Ми завзято йдемо вперед та відбудуємо наші улюблені „Карпати"... з цього попелу постане новий світанок...."

Крайова Управа СУМ в Америці закликає всіх допомогти нашим друзям в Австралії у відбудувати оселю. Пожертви на фонд відбудови оселі „Карпати" можна переказувати на рахунки:

Attn: Australian Karpaty Relief Fund;
Федеральна Кредитова кооператива СУМА в Йонкерс;
SUMA (Yonkers) Federal Credit Union, 125 Corporate Boulevard,Yonkers, New York 10701;
Wire transfer: Members United Corporate F.C.U., 1021 Watervliet Shaker Road Albany, NY 12205;
ABA # 221 381 715;
Further Credit: SUMA (Yonkers) Federal Credit Union, ACCT#: 221981254;
Final credit to: UAYA Australian Karpaty Relief Fund Account Number: 495-77
Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч Ню-Йорк
Self Reliance NY Federal Credit Union 108 Second Ave., New York NY 10003;
Wire transfer: Members United Corporate F.C.U. P.O.BOX 15021, Albany, NY 12212-5021;
ABA # 221 381 715;
Credit to: Self Reliance (NY) F.C.U. ACCT#: 2260 7837 9;
Final credit to: UAYA Australian Karpaty Relief Fund Acct Number: 40325 00 Savings

Виправлення помилки.

У повідомленні про збори Ню-Йоркської Округи УНС, через помилку подано Мотрю Мілянич, як секретаря Округи.
Правильно – секретарем Округи Ню-Йорк на 2008 рік була
АЛЕКСАНДРА ЮЗЕНІВ

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Зі Львова до Чикаго" – це виставка творів трьох мистців

ЧИКАҐО, Іллиной. – Український Інститут модерного мистецтва запрошує на виставку творів Тараса Боровика з Ню-Йорку і Сергія Міхновського та Ореста Скопа зі Львова. Її відкриття відбудеться 3 травня і діятиме вона до 24 травня. Виставка має назву „Зі Львова до Чикаґо" і включає в себе вибірку з широкого творчого спектру, який засвідчує глибину та коплексність сучасного українського мистецтва.

Т. Боровик у своїх роботах змальовує вулиці, алеї та під'їзди його рідного міста Львова, цим відкриваючи просту красу життя, яка нас оточує і яку ми часто не зауважуємо.

Загадкові твори С. Міхновського, виконані чорнилом на папері, виявляють самобутній творчий почерк митця і його особливу увагу до ліній і деталей. Його композиції походять наполовину з реального світу, а наполовину – з країни мрій, спонукаючи глядача побачити, що все ж існує багато таємниць посеред нашого нібито вкрай зматеріялізованого світу.

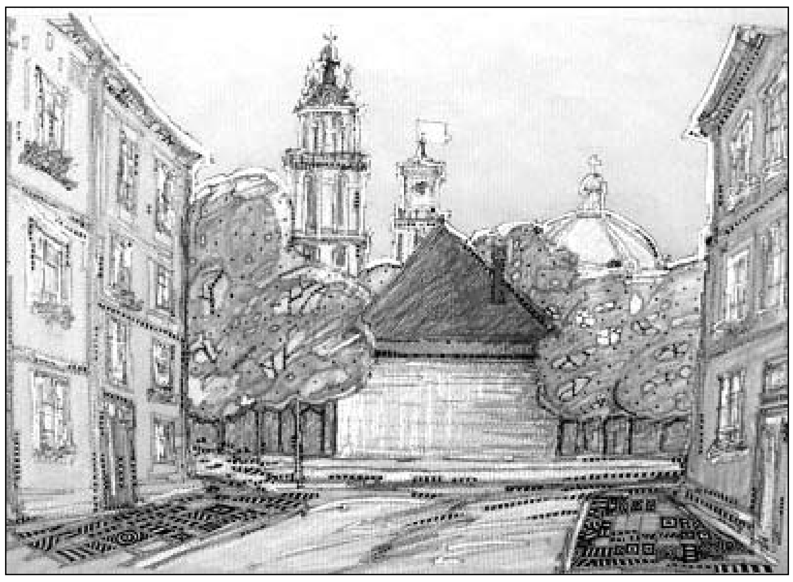
А О. Скоп у традиційну українську тему „Козак Мамай" привносить відчуття історії і мітології, як вони сприймаються у XXI ст. Мистець поставив перед собою завдання створити 300 картин про Мамая щоб ними символічно представити 300 бандуристів (українських народних музикантів), які були страчені в українському місті Харкові за наказом Йосифа Сталіна.

Український Інститут модерного мистецтва знаходиться за адресою: 2320 Вест Чикаго Аве., м. Чикаго, Іллиной. Інститут є відкритий для відвідувачів від вівторка до неділі від 12-ої до 16-ої год.) За докладнішими інформаціями звертайтеся за тел. (773) 227-5522.

Веб-сторінка інституту: www.uima-chicago.org

Інститут модерного мистецтва

Зліва: Орест Скоп, „Козак Мамай"; Сергій Міхновський, „Порохова вежа у Львові"; Тарас Боровик, „Вхід".

„Українському історикові" – 45 років

КЛІВЛЕНД. Огайо. – 9 травня 2008 року відбувся вечір в місцевому Українському музеї-архіві, на якому українська громада вітала засновника та редактора журналу „Український Історик" проф. Любомира Винара та співредактора журналу Аллу Атаманенко, професора Національного університету „Острозька академія". Останнє число „Українського Історика", том XLV, присвячене 75-літтю Голодомору 1932 -1933 років.

Про геополітичний вимір Голодомору написав цікаву статтю Іван Дзюба. Про проблему, яка лякала Сталіна, – можливість поєднання села та інтеліґенції в національному протистоянні диктатурі, писали і західні науковці та публіцисти. І. Дзюба процитував Емілія Штравс , який у своїй статті в журналі „Die Gesellschaft" 1927 року писав: „Европейський соціялізм має всі дані на те, щоб морально підтримати боротьбу української нації за її визволення....". Такі висловлювання напевне турбували Сталіна.

В журналі читач також знайде найновішу документацію про Голодомор, про що пишуть такі відомі автори, як Станіслав Кульчицький, Юрій Шаповал, Роман Сербин, Руслан Пиріг, Владислав Верстюк та інші. С. Кульчицький пише, що голод був в різних реґіонах СРСР, але цей голод не те саме, що Голодомор в Україні і Кубані в 1932 -1933 роках, оскільки йдеться про загибель мільйонів людей, свідомо организовану Кремлем на тлі хлібозаготівель, а не внаслідок їх. Саме цей пункт намагаються заперечити російські та деякі західні науковці. „Український Історик" у 70-ту річницю вбивства більшовиками Євгена Коновальця журнал вмістив три статті, присвячені його пам'яті. Про Є. Коновальця як державного і політичного діяча написав Микола Плав'юк, голова Фундації ім. Олега Ольжича. Особисті спогади про Коновальця залишив по собі й колишній голова Проводу Організації Українських Націоналістів Андрій Мельник.

Стаття О. Ольжича-Кандиби – це нарис життя Є. Коновальця, яку Ольжич написав в 10-ту річницю вбивства визначного українського політика.

Тарас Гунчак

Журнал можна одержати, пишучи на адресу: „The Ukrainian Historian", P.O. Box 312, Kent, Ohio 44240

Тарас Бульба на малюнках студії „Зерна"

За кіносценарієм Олександра Довженка. Продовження. Початок в чч. 12, 13, 14.

Увечері весь степ одмінився. По темному блакитному небу, немов велетенським пензлем, наляпані були широкі смуги з рожевого золота. Вся музика, що бриніла вдень, стихла й змінилася іншою. Часом з якогось самотнього озера долітав крик лебедя і срібною хвилею котився в повітрі.

Подорожні, зупинившись серед степу, розклали вогонь, поставили на нього казанок і варили собі куліш. У траві паслися стриножені коні. Андрій лежав і дивився в небо. У небі сяяли мільйони зірок.

Степ прийняв козаків у своїй зелені обійми, і висока трава, обступивши, сховала їх, і тільки чорні козацькі шапки миготіли між колоссям. Уся поверхня землі здавалася зеленозолотим океаном, на якому розбризкано мільйони різних квіток.

– Еге! Що ж це ви, хлопці, так принишкли? – сказав Бульба, прокинувшись від своєї задуми.

– Ану, враз всі думки до дідька! Беріть у зуби люльки, та закуримо, та полетимо так, щоб і птиця не здогнала!

І козаки, припавши до коней, зникли в траві.

Перед ними була Запорозька Січ. Минули передмістя. Показалися запорозькі січові курені, вкриті дерниною або повтю. Ніде ніякої сторожі. Бульбенки були схвильовані і вражені баченим, дійсність перевершила всі їх сподіванки й бурсацькі мрії. Уся Січ являла незвичайне явище: це було якесь нескінченне бенкетування, баль, що почався бурно і згубив свій кінець. Загальне бенкетування мало в собі щось чарівниче. Юнаки оглядалися на всі боки, забувши про все на світі. Подорожні в'їхали на широкий майдан, де звичайно збиралася рада. Ціла юрба музикантів заступили їм дорогу.

Презентації нової книжки Любови Василів-Базюк

Любов Василів-Базюк. „Україна на тернистому шляху до духовного визволення". Видавничий дім „Букрек". Чернівці. 2008. 212 стор.

Представлення нової книжки Любови Василів-Базюк „Україна на тернистому шляху до духовного визволення" відбулися в Рівному – в Духовній семінарії та у Державному університеті водного господарства, у Житомирі – на історичному факультеті Державного університету ім. Івана Франка, у Кременці, – в товаристві „Просвіта" та у Педагогічному інституті, у Луцьку – в Духовній семінарії та у Товаристві „Холмщина і Підляшшя".

Наклад книжки (1,000 примірників) висланий до обласних і університетських бібліотек. Книжку можна придбати за 25 дол. у авторки. Адреса: 151 LaRose Ave., No 402, Toronto M9P 1B3, ON. Canada. Тел.: (416) 241-5570.

ЖИТОМИР. – Перші дві книги Любови Василів-Базюк – канадки, родом з Волині, „Вони служили Церкві і рідному народові" (2003-2004), „У вирі тоталітарних режимів" (2008) відтворюють драматичні сторінки історії українського суспільства – спочатку під окупацією польської шовіністичної влади, потім – московських червоних „визволителів" і нарешті – німецьких нацистів.

Щойно вийшла ще одна її книжка – „Україна на тернистому шляху до духовного визволення".

Книга перейнята переконливою думкою: без духовної основи неможливо створити матеріяльний добробут. Ось чому криваві режими нищили національно свідомих представників усіх сфер економічного, політичного, культурного життя українського суспільства. Письменниця, як справжня дочка свого народу, прагне розкрити природу усіх його страждань. Цьому сприяє її освіта, громадський досвід, тонкі спостереження під час семи поїздок в Україну.

В полі зору авторки – потік еміґрантів з СРСР на початку горбачовської перебудови. Хоча вони видавали себе за політичних біженців, але метою було лише матеріяльне збагачення – будь-якою ціною, будь-яким способом. І досі жінки прямують до Італії, чоловіки – до Еспанії та Португалії. Діти лишаються без опіки, без прямого впливу матері і тата. Зате з долярами! І це формує зовсім інший світ українця. Що винесе така дитина з сім'ї, які цінності? Чому залишає рідну землю освічена, дипломована українська молодь? Хто розбудовуватиме Україну?

Сторінка за сторінкою авторка прагне відродити історичну пам'ять, нагадати про віковічні духовні традиції народу, що не дали йому згинути в найгірші часи, у найлихішу годину. Усі сподівання пов'язані з молоддю, її духовним визволенням.

На шляху до духовного визволення – такий страшний бар'єр, як брехлива вдача, перебрана від завойовників, зневажливе ставлення до рідної мови, її калічення. Разом з цим – занепад моралі.

Жадоба до грошей переважає над усім людським. Письменниця-публіцистка розкриває перспективу для молодих українців, що мають повернутися до рідної землі, розбудовувати та упорядковувати нормальне людське життя в ній.

Загалом книжка – це суцільний схвильований полум'яний роздум щирої патріотки про долю матері-України, про її майбутнє.

Людмила Бондачук

* * *

РІВНЕ. – Державна обласна бібліотека зібрала чималу авдиторію слухачів на презентацію книги Любови Василів-Базюк „Україна на тернистому шляху до духовного вихвовлення". Книга написана з особистих спостережень авторки та творилася під час сімох поїздок до України.

Це – четверта книга Л. Василів-Базюк, яку вона присвятила пам'яті свого чоловіка Ярослава Базюка. Слово до читача написав Володимир Рожко.

Своїми враженнями про книгу поділився заступник голови Рівненської обласної „Просвіти" Олександер Волощук. Він сказав, що „ця книга – це штрихи до портрета сучасної України, до образу носіїв моралі. Поводження ворогів України, про яких йде мова у праці, викликає осуд".

На презентації виступила Заслужений працівник культури України, директор Рівненської обласної бібліотеки Валентина Ярощук, яка сказала: „Книга яскраво представляє менталітет народу України. Авторка пише правду, піднімає ті проблеми, які є в нашій державі. Дуже цікаво вона показує ролю Росії на сучасному етапі, трагедію особистости, думає про історію, про націю, про те, щоб зберегти державну мову, викладає думки цілого покоління".

На презентації виступили проректор Національного університету водного господарства та природокористування Григорій Сапсай, студенти Олександер Соботович, Дмитро Кецко, історик-архівіст Володимир Рожко.

З великою зацікавленістю зустріли присутні виступ авторки книги Л. Василів-Базюк.

Після виступу Л. Василів-Базюк роздала стипендії студентам Володимирові Соботовичеві, Дмитрові Кецкові, Валентинові Хом'якові, Володимирові Гусакові, викладачеві Сергієві Колотові та ін.

З чудовим словом виступив Митрополит Рівненський і Острозький Євсевій (Українська Православна Церква Київського патріярхату). Він вручив авторці грамоту за написання книги, а хор заспівав їй „Многії літа".

Віра Кундюк

ПОДОРОЖІ

Течія століть не змила його

Монастир св. о. Миколая в Дольську, колишнього Ковельського повіту, був заснований в сиву давнину. У XI- XIII ст. на Волині з'явилися перші ченці-анахорети (відлюдники), які зрікалися спокус світу і засновували печерні обителі, монастирі-скити, де в довгих постах, молитвах, покутах і покаяннях, важкій фізичній праці шукали спасіння своєї душі. Саме такий монастир-скит був заснований ченцями-анахоретами в Дольську.

Немає жодних підстав для ствердження, що ця обитель була родинним монастирем князів Дольських. Насамперед, а чи існували князі Дольські? Історичні джерела промовляють до нас іменами власників села, серед яких є князі Сангушки, але Дольських не знаходимо, бо їх ніколи не існувало.

Князі Дольські, як пише дослідниця Наталя Яковенко в своїй праці „Українська шляхта з кінця XIV ст. до середини XVII ст.“ (Київ, 1993) були взагалі на Волині явищем епізодичним. Ілля Дольський у другій чверті XVI ст. короткочасно володів Мирковим і Черничами, успадкованими його жінкою Любкою від свого батька, боярина Визгерда, і пізніше серед місцевих землевласників не згадується.

Першими відомими з писемних джерел власниками села були Микола з жінкою Агафією, синами Гурком, Стецьком і Андрієм, але вони були лише волинські земляни і не мали князівського титулу. Саме вони 11 серпня 1432 року заснували церкву св. о. Миколая в Дольську, на утримання храму і священика призначили десятину з усіх полів власника, тобто 10 кіп збіжжя (хліба). Зверх того, церкві надано острів Мошно і озеро Мошенське, землі і луки, від озера Святого починаючи до Перевалівської межі і болота Вовчинського.

Історичні джерела з 1432 року промовляють до нас назвою „старого монастиря св. о. Миколая“, який безперечно належав до монастирів-скитів XI-XIII ст., насельниками якого були ченці-анахорети, а князь Володимир Василькович став першим фундатором вже спільножитного чоловічого монастиря. Місце, де була обитель, і дотепер в місцевих жителів носить назву – вулиця Монастирська. Вийшовши з монастиря-скита, ченці-відлюдники з допомогою фундатора, яким міг бути волинський князь Володимир Василькович, заснували монастир св. о. Миколая.

Окремі науковці висунули гіпотезу, що обитель в Дольську зникла у вогні татарського нападу, але ця думка не відповідає логіці. Всі монастирські будівлі були дерев'яні і справді могли стати легкою здобиччю вогню, одначе, цього не сталося, бо не лише 1432 року бачимо помонастирський храм св. о. Миколая, а й в 1797 році. В документах Волинської области за 1797 рік знаходимо: „Церква св. Миколая, давня, невідомо коли побудована, дерев'яна, до служіння пригодна. Священик Антоній Янковський. Лишився незнищений сам монастирський храм і його майно, зокрема давнє рукописне Євангеліє з дарчим написом від 1576 року“.

В побудованій 1835 року Петром Мошинським за заповітом свого батька графа Фридриха Мошинського, мурованій, ротондній церкві Успіння Пресвятої Богородиці зберігалися з помонастирського храму св. о. Миколая ще й інші предмети церковного мистецтва: царські ворота, благодатна ікона святителя і чудотворця о. Миколая, дві чаші, чотири дзвони – 1743-1766 років.

Церква св. Параскеви в Дольську.

В церкві Успіння Пресвятої Богородиці була низка богослужбових книг, але церква з предавніми духовними скарбами загинула 1944 року під час боїв німців з більшовиками. Лише незначна частина цих скарбів збережена в церкві с. Олеськ.

Поруч з монастирським храмом св. о. Миколая були церкви Вознесіння Христового, св. Параскеви-П'ятниці. Від першої святині зберігалися у храмі Успіння Пресвятої Богородиці ікона в окремому кіноті Воскресіння Христового, а сама церква була розібрана перед 1840 роком. Наявність в минулому церкви св. Параскеви підтверджена впродовж століть вірними, які своє престольне свято святкували 27 жовтня в свято св. Параскеви.

Я вперше відкрив для себе Дольськ і монастир св. о. Миколая чотири роки тому, переглядаючи документи Волинської области. Наступного вихідного дня поїхав у Дольськ, оглянув усе, що залишилося від його минулого, познайомився з авторкою книги про Дольськ – Надією Свигун.

Тепер новий храм св. Параскеви, побудований з допомогою вихідця з села Віктора Тимощука, депутата Львівської обласної ради, велично піднімається над озером, своїми банями ніби торкається неба. Храм вибудований в стилі українського бароко. Належить до Української Православної Церкви Київського патріярхату.

Берег, де стояла обитель, дуже високий, майже два метри. Цілком можливо, що первинна обитель була печерною, як це було на початках зародження чернецтва в Україні.

Довго стояв я на монастирищі біля озера, перебирав свої думки і зробив висновок: „Течія віків не змила монастир, і в історичних джерелах, і в народній пам'яті живуть його безіменні іноки, сини рідної землі, які вершили тут свої чернечі подвиги в ім'я матері-України“.

Володимир Рожко,
історик-архівіст, Луцьк

Карпатська...

(Закінчення зі стор. 5)

Редакція „Пробоєм“ переконує: навіть у безнадійній ситуації історичному ворогові не поступаються самохітно. Навпаки, на ворога ідуть пробоєм. Є ще одна важлива річ. Симпатії і підтримка зовнішнього світу завжди по стороні тих, хто противиться ворогові силою, противиться мілітарно. Збройна боротьба з ворогами ніколи не є безнадійна.

Цілком про інше говорить „Комунікат Пресового відділу Гетьманської управи“, що вийшов у Берліні 5 червня 1939року (Повний текст пощастило виявити в бібліотеці НТШ-А в архіві А. Штефана, міністра Уряду Карпатської України). Читаємо: „...Кожен нарід має в собі державно-творчі, конструктивні сили, і поруч з ними – революційні, розгонові, аж до всіляких фантастів... український нáрід має мало розвинений відлам конструктивних сил...“ (стор. 17). У комунікаті твердиться: вийти з бездержавного становища український нарід може. Та з умовою: не буде „... нищити під претекстом націоналізмів і соціялізмів свій конструктивний відлам“ (стор. 17).

Комунікат переконує: було знеужито „... безмежну відвагу і самопосвяту селянської та інтеліґентської молоді, що йшла не воювáти, а вмирáти. Йшла на смерть, спровокована до безнадійної боротьби „вождями“ (стор.10-11). І далі: „Збройний опір у безнадійній ситуації тільки дав ворогові „зручний привід зробити на Карпатах пацифікацію“ (стор. 18). Отже, на думку авторів Комунікату, застосувати зброю означає шкодити, а не допомагати визволенню. В існуючих умовах „Карпатська Україна не могла стати українським „П'ємонтом“ (стор.1 Комунікату).

А тепер спитаємо: чи це так, чи ні? Що було, наприклад, з чехами та словаками? Знову рік 1939-ий. Досконало визброєна чеська армія не ставить опору гітлерівцям. Словаччина – тісний сателіт гітлерівської Німеччини, і лише в кінці війни словаки почали символічний зрив проти фашизму. Серпень, 1968 року. Ані чехи, ні словаки не воювали збройно проти брежнєвської окупації. Тим часом і Чехія, і Словаччина – члени Европейського союзу. Усередині цих країн відносний лад і спокій.

Правдою буде те, що різні нації, як і різні люди, мають різну вдачу і різну історичну долю. Україна за Карпатами – це не Чехія і не Словаччина. На той час це ще „земля без імени“. Знову згадаємо „Пробоєм“: „Кривава історія українського народу учить: світлі доби нашого народу приходили тільки тоді, коли його борці були неуступні... Навпаки, до сумних часів національних руїн доходило ... вступленням на шлях угоди“ (ч. 1-2, стор. 2, редакція).

Правдоподібно, в постійній боротьбі на арені світової історії абсолютних істин немає. Одні народи грою етно- та геополітичних факторів утверджуються радше компромісами, інші – шляхом всеохопних зривів. Українців компроміси вели до малоросійства, до розчинення в „совєтському“ народі, до нинішньої невтішної реальності. І українці не зникли як нація тільки завдяки історичній пам'яті саме про збройну боротьбу (Жовті Води, Конотоп, Коліївщина, Крути, Красне поле, УПА тощо).

Під цим оглядом кожне наступне покоління знову і знову відповідає на питання: що сталося на Красному полі під Хустом? Спрожогу впали десятки й сотки молодих життів. Чи не намарно? Пощо ставили безнадійний опір проти до зубів озброєного наїзника? Пробоєм вийшла на Красне поле націоналістична молодь. Не могли бути іншими молоді максималісти. Своїм зривом пластуни-січовики зробили не менше, аніж 10 переможних армій. Молодь засвідчила: Україна, національна гідність в Карпатах є. Стародавній окупант не повернувся на відзискані землі парадним маршем. Світ побачив: Карпатська Україна не кабінетна вигадка, а леґітимна держава, вона збройно обороняє свої кордони. Підтримку, міжнародні симпатії здобуває той, хто стає на прю.

Відомо, що Сталін зневажливо порівнював Карпатську Україну з комашкою. Мовляв, ця мураха хоче приєднати до себе слона. Іншим разом червоний диктатор кпив з Варшави. Перед Черчілем називав майбутню повоєнну Польщу козою. Натякав на старі посілості Російської імперії. Мовляв, з'явиться законний власник, цебто Москва, і як каже приповідка, прийде коза до воза! А що бачимо напередодні Другої світової війни? Гітлер і всі позірні прихильники етнографічних кордонів бенкетують: судетських німців приєднано до райху. Клаптик Моравії, де яких 80 тисяч поляків, – до Польщі. І це тоді, коли у себе 7 млн. галицьких українців Варшава наявно недобачає і недочуває.

– Проголошено незалежну Словаччину? – знов питають у Берліні. Хай собі тішаться – там німців немає. Зате ще один союзник на сході. Про Карпатську ж Україну – таки державу! -– делікатні „розумники“ удають, що забули. Нáщо, мовляв, спрецизнювати. Забере Будапéшт, як Сталін, свою козу назад, – то й добре.

Та не так воно сталося. Бо зухвалого наїзника занесло не в Судети, а таки в карпатські Бескиди. Занесло туди, де козам роги правлять. Окупант не пройшов тріюмфально, марно сподівався на пікнік на галявині. У березні 1939-го світ побачив: Карпатська Україна – це частина самовизначеної нації. І тоді не „комбат“, як вони співають, а таки наш комбатант – закрутив земну кулю назад. До поновного проголошення української незалежности в Києві залишалося 52 роки. Але день цей прийшов. І в цьому полягає головний підсумок подій сімдесятилітньої давности.

Хай радіє...

(Закінчення зі стор. 1)

такий особливий спосіб Св. Отці нашої Христової Церкви підкреслюють значення і велич Воскресіння Христового.

Без Воскресіння Христового нема ні християнства, ні вічности. Христос, розіп'ятий на Хресті, помер як людина, а воскрес яко Бог, а це означає, що Він є істинний Син Божий, наш Спаситель і Визволитель. В Нього треба вірити, на Нього треба покладати надію і любити Його всім серцем. Через Воскресіння Христове ми спасенні і маємо можливість благодаттю Святого Духа очищатися від гріхів, уподібнюватися Богові в святості й милосерді. Для нас через Нього відкриті Двері Небесного Царства.

Тому у світлий і радісний день Христового Воскресіння Св. Церква взиває небо і землю до святої Божої радости: „Хай небеса достойно веселяться, хай радіє зремля, хай празнує увесь світ видимий і невидимий, бо Христос устав – радість вічна" (перша пісня Пасхального канону).

Якщо Христос Воскрес – це значить, що ми маємо надію на життя вічне. Ап. Павло говорить: „Той Хто воскресив Господа Ісуса, воскресить через Ісуса і нас" (2 Кор. 4:14) для життя вічного, Віра людини у Христове Воскресіння завжди була пов'язана з вірою в безсмертя душі. Ця віра нагадує нам, християнам, про торжество добра, про вічність, про те, що Христос живий і завжди з нами. Ця віра утвердилася в апостолів Христових після Його воскресіння, підтримувалась і зміцнювалась явленням Його в Єрусалимі, у Вифанії, по дорозі в Еммаус і на Єлеонській горі.

Своїм Воскресінням з мертвих Христос утверджує в нас віру в наше майбутнє воскресіння. У Христа-Спасителя була Голгофа, але після неї прийшло воскресіння. У кожної людини також є своя Голгофа і свій життевий хрест. Але коли ми будемо виконувати Заповіді Божі і намагатися уподібнюватися Христу в перенесенні страждань, що випадають на нашу долю, то і для нас буде воскресіння і життя вічне в Оселях царства Небесного.

У ці святкові Пасхальні дні сердечно вітаємо Вас, наших православних братів і сестер у діяспорі, що розсіяні по всьому світі. Поздоровляємо і наших вірних в Україні. Нехай Воскреслий Господь єднає усіх нас своєю любов'ю, наповнює наші душі духовною радістю, вселяє в наші серця мир і злагоду.

Воістину Христос Воскрес!

†Константин,
Митрополит Української Православної Церкви в США і в діяспорі;
†Іван,
Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;
†Антоній,
Архиєпископ Української Православної Церкви в США;
†Іоан,
Архиєпископ Української Православної Церкви в діяспорі;
†Юрій,
Архиєпископ Української Православної Церкви в Канаді;
†Єремія,
Архиєпископ Південно-Американської Єпархії Української Православної Церкви;
†Іларіон,
Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;
†Андрій,
Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;
†Даниїл,
Єпископ Української Православної Церкви в США

Великоднє ...

(Закінчення зі стор. 1)

виконуючи найвищу волю Отця Свого Небесного, бо стражданнями Своїми і смертю на хресті Син Божий приносить Себе в нову жертву за гріхи всього людства, в жертву примирення – як Боже Ягнятко, призначене в найсвятішу жертву на новому жертівнику – на хресті.

В Своїй первосвященицькій молитві на Тайній вечері Господь подавав і надію Своїм учням, кажучи, що „світ радітиме, і ви ж смутні будете, але сум ваш радістю стане" (Ів. 16, 20), і запевняв, що радости їхньої ніхто не відбере від них: радости несподіваної і небувалої – Його преславне Воскресіння з мертвих на третій день.

Свята Мати-Церква подає нам спогади про добровільні страждання Христові богослуженнями і діями на Страсному тижні, який передує Його преславному Воскресінню. І ми, побожно і свідомо співстраждаючи Страстотерпцеві Христові, сподобляємось і співвоскресіння з Ним у таємничий ранок Його преславної перемоги над смертю і безмежної радости з учнями і провідниками Його божественного Воскресіння, тієї безмежної радости, якої ніхто не може відібрати від нас.

Наш побожний народ український, народ-великомученик за Христа, Його Святу Церкву, за волю і братерство, протягом своєї довгої історії зазнав незчисленну кількість зневаги, зради, невимовних страждань і засудів на смерть, але всі його поневолювачі – включно з останніми червоними звірами з-під кривавої п'ятикутньої зірки – не змогли зупинити періодів воскресінь нашого народу силою віри в Бога і Божественної Євангелії Ісуса Христа, правдиво проповіданої нашому народові його духовними пастирями, часто священомучениками, і силою Його непохитної віри в те, що – як і Христові страждання – завершаться тріюмфальним воскресінням.

Понад 90 років тому наш народ ожив, воскрес у своїй новітній Соборній державі, але перед ним знову були нові страждання і, тільки з іменем Христовим перемігши їх і склавши мільйонові жертви в голодоморах і переслідуваннях, побожний український народ уже 17 років живе вільним державним життям у своєму воскресінні – з Божою допомогою.

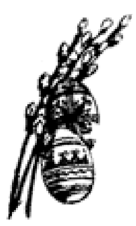
Святкуймо ж радісно це „Свято над святами" „у сім'ї вольній, новій", обнімаючи один одного як брата і радісно вітаючись вітанням перемоги Христової: Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

†Олександер,
Архиєпископ Української Православної Церкви Київського патріярхату для США

Загін Червона Калина

5-ий КУРІНЬ УПС і 23-ій КУРІНЬ УСП

З нагоди

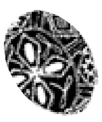

Світлого Празника Воскресіння Христового

в і т а є

Блаженнішого Патріярха, Верховного Архиєпископа та Митрополита Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви, КАРДИНАЛА ЛЮБОМИРА ГУЗАРА, о. Ректора Андрія Чировського, о. Лева Ґолдейда, члена Курії ЧСВВ, о. Івана Хміля в Україні та всю Братію славного Загону „Червона Калина“ з їхніми Родинами, в діяспорі та в Україні.

Вітаємо Шановних Дружин і Родини наших покійних Братчиків нашим традиційним „Христос Воскрес“ та бажаємо всім кріпкого здоров'я, радости і всіх Божих ласк!

Рівнож вітаємо Начального Пластуна, пл. сен. Любомира Романкова та весь Пластовий Провід!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Генеральна Старшина
Пластового Загону „Червона Калина“

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

вітає

СВОЇХ ЧЛЕНІВ, ДРУЗІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ
ПО СВІТУ РОЗСІЯНИХ

З ВЕЛИКОДНЕМ

та бажає

злагоди, миру і світлої радости в ці величаві святкові дні

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

УПРАВА УВАН

ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

З Великим празником Воскресіння Христа

Щиро вітає Український Вільний Народ в Україні, Президента України Віктора Ющенка, щиро вітаємо Ієрархів Українських Церков на Батьківщині й на поселеннях, Провід Організації Українських Націоналістів і Голову Андрія Гайдамаху та все членство ОУН, всі громадські й політичні організації, усі братні організації Світової Конференції Українських Державницьких Організацій, Світовий Конгрес Українців, Український Конгресовий Комітет Америки, Членів керівних органів ООЧСУ, Управи Відділів, усе членство та їхні родини та ***бажаємо Веселих Свят!***

Христос Воскрес! Воїстину Воскрес!!

Головна Управа ООЧСУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

б а ж а є

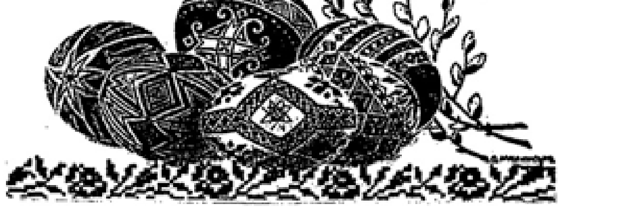
Українській громаді

ЛИТВИН – ЛИТВИН

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

Theodore M. Lytwyn, Manager
License #3212

UNION FUNERAL HOME
1600 Styuvesant Ave. (corner of Stanley Terr.)
Union, NJ 07083 • Tel.: **(908) 964-4222**

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

— б а ж а є —

ВСІМ

Дирекція і працівники
похоронного заведення

„ПЕТРО ЯРЕМА“

LOUIS J. NIGRO — директор
ROBERT BUZZETTA — CPA
Родина ДМИТРИК

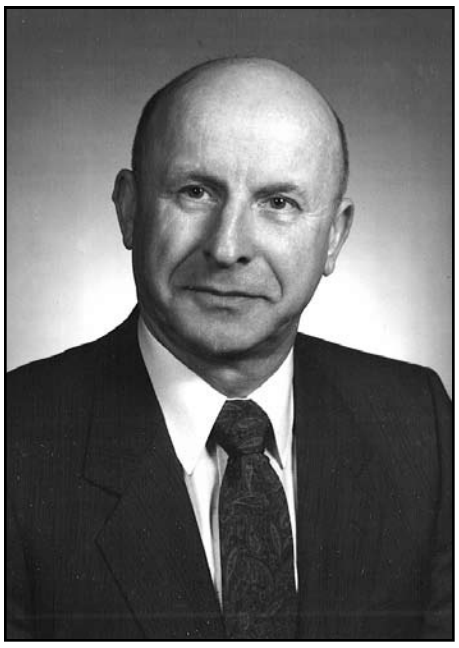
FUNERAL HOME

129 East 7th Street, New York, NY
(Between 1st Ave. and Ave. “A”)
(212) 674-2568

Засновано 1906 р.

Св. пам'яті Ярослава Дужого

Св. п. Ярослав Дужий

Відхід кожної людини, зокрема активної, жертвенної, релігійної, національно свідомої, яка жила і працювала не тільки для родини, але також для громади, Церкви, організацій і України, залишає нас у глибокому смутку і жалобі.

Коли в Дітройті 4 березня розійшлася вістка, що невблаганна смерть вирвала з-посеред нас св. п. Ярослава (Славка) Дужого, багатьох громадян, в першу чергу родину і численних його друзів, оповила вона невимовним смутком.

Св. п. Славко Дужий жив багато десятиліть не тільки для себе, для родини, але також для громади, Церкви, багатьох організацій, до яких він належав, для науки і культури в діяспорі і в Україні. Його роля у цій допомозі була в багатьох випадках вирішальною. Більше того, до цього ґрандіозного діла він залучав не тільки свої фінансові засоби, але також родину, зокрема покійну дружину Олю, яка свого часу була промотором збірки для Українського наукового інституту Гарвардського університету. Його стараниям і конкретним фінансовим вкладом були створені стотисячні фонди в Києвсько-Могилянській академії і в Гарварді. Так само інтенсивно він допомагав Українському Вільному Університеті (УВУ) в Мюнхені, Дослідно-документальному центру в Канаді та багатьом іншим.

Навіть тяжко перелічити всі проєкти, наукові і громадські установи, культурні товариства, у яких він був задіяний і яким допомагав. З його допомогою були видані монументальні праці – „Походження Русі" проф. Омеляна Пріцака, „Українці в Детройті і Мишиґені", книга спогадів під назвою „Міттенвальд" – 1946-1951 р." та багато інших вартісних видань – тут, в діяспорі, і в Україні.

У цих важливих заходах Я. Дужому допомагали численні науковці, журналісти, дослідники, а дуже часто і діти – сини Андрій, Юрій, доня Оля та внуки, яких він безмежно любив і допомагав їм здобути високу освіту, кажучи: „Будеш мудрий – краще прислужитися Україні"..

Ярослав Дужий народився 26 листопада 1923 року в Перемишлі. Під час німецької окупації переїхав до Львова і розпочав студії з ветеринарії, але був заарештований ґестапом за активність в ОУН і засуджений на розстріл, відтак вирок замінили в'язницею і концтабором, з якого чудом вийшов живий в 1945 році, опинившись в Ді-Пі в Карльсфельді біля Мюнхену, а потім переїхав з братом Михайлом до Міттенвальду.

Знову ж таки, про перебування Я. Дужого в таборах переміщених осіб і його надзвичайно активну політичну, громадську, спортову діяльність можна писати книжки цікавих спогадів. Багато довідуємось зі згаданої вище монументальної книжки „Міттенвальд", над якою працювали цілий ряд фахівців.

В 1949 році Я. Дужий прибув до США. В Дітройті спершу працював в автомобільній компанії „Форд", а в 1956 році став співвласником корпорації „Селектрон", разом з Степаном Феденком.

Володіючи прекрасним тенором, Я. Дужий співав в багатьох хорах, зокрема в Капелі бандуристів ім. Т. Шевченка, яка, як відомо, побувала в турне по Україні і европейських країнах, несучи славу неперевершеної української пісні. Я. Дужий був головою хору „Ватра" при Українському культурному центрі, членом спортового Товариства „Черник", посмертним членом Організації Українських Націоналістів і Організації Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) та багатьох інших організацій.

За свої заслуги й активну працю Я. Дужий був проголошений „Українцем року" в Мишиґені, одержав почесний докторат УВУ, диплом і грамоту та мантію отримав з рук тодішнього ректора УВУ проф. Леоніда Рудницького, який під час церемонії заявив, що Я. Дужий – відданий і активний член української спільноти, з пошаною сприймає ідеали свободи і людяности, підтримує кожну позитивну ділянку організованого українського життя.

Під час похоронів про цей позитив Я. Дужого згадував також теперішній парох церкви св. Йосафата у Ворені о. Маріо Дацишин, кажучи, що покійний „розсівав добро для того, щоб процвітали наші національні і релігійні бастіони в Україні і діяспорі". Прощали Я. Дужого також д-р Павло Джуль, Я. Стеткевич, Лідія Вроблевська та інші.

Під час тризни, яка відбулася в приміщенні УКЦентру, згадував покійного з жалем і смутком автор цього допису, який був довголітнім приятелем і другом Славка Дужого. Він прочитав присутнім співчуття, яке свого часу надіслала наша письменниця Ліна Костенко з приводу смерти Миколи Понеділка, в якому сказано: „По небу розсипані зорі, По світу розкинені Друзі – який жаль, яка шкода, коли розсипані по небу зорі зарання згоряють, а ще більший жаль, коли розсипані по світу друзі нас покидають... відходять один по одному".

Краще не скажеш.

Св. п. Славко Дужий відійшов за межу вічности. Згасло прекрасне життя. Тож нехай це щире слово спогаду про друга буде тривалою пам'яттю про нього, про людину, яка виявляла глибоку пошану до своєї Церкви і омріяної Незалежної України.

Вічна Йому пам'ять!

Володимир Левенець,
Ворен, Мишиґен

Ділимося сумною вісткою, що 29 березня 2009 р.,
проживши 81 літ, відійшла у вічність

СВ.П.

КАТЕРИНА ЗАХАРЯСЕВИЧ

з дому ДАЦКО

вдова по св.п. Миронові Захарясевичеві.

Залишила у смутку:
синів – Богдана та Ореста.

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 5 квітня 2009 р. в похоронному заведенні Насевича у Філядельфії.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 6 квітня в Українській католицькій церкві св. Михаїла у Дженкінтавні, Па., а відтак на цвинтарі св. Марії в Дженкінтавні, біля її мужа.

Вічна Її Память!

Замість квітів родина просить посадити деревце.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
зі смутком повідомляє членів Головного Уряду,
членів 271 Відділу та всіх членів УНС, що
3 квітня 2009 р., в наслідок безглуздного
вчинку, у Бінгамптоні, Н. Й. відійшла у вічність
секретар 271 Відділу УНС від 2005 р.

СВ. П.

МАРІЯ К. ЗОБНІВ

нар. 21 липня 1948 р.

Екзекутивний Комітет та все членство УНС висловлюють
щирі співчуття мужеві Любомирові, дітям
д-р Зоріяні Зобнів Негребецькій з мужем Юрієм,
д-рові Адріянові Зобніву, Оресті Зобнів Лісовській
з мужем д-ром Тарасом, Христі Зобнів,
брату Орестові Коропеєві та їхнім родинам.

Св. п. Марія Зобнів залишиться в пам'яті Союзовців,
як особа повна енергії, віддана Українському Народному Союзові.

Вічна Її пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
зі смутком повідомляє членів Головного Уряду,
членів 165 Відділу та всіх членів УНС, що
2 квітня 2009 р., відійшла у вічність
секретар 165 Відділу УНС від 1935 р.

СВ. П.

МАРІЯ ПЕЛЕХАТА

нар. 2 жовтня 1914 р.

Екзекутивний Комітет та все членство УНС висловлюють
щирі співчуття синам Давидові і Михайлові з родинами,
і сестрам Наталії Корновій та Анні Шиндел.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в Українській католицькій церкві
св. Михаїла в Россфорд, Огайо. Тіло спочило на Calvary Cemetery.

Св. п. Марія Пелехата посвятила ціле життя праці
для добра Українського Народного Союзу.

Її відданість залишиться назавжди в пам'яті Союзовців

Вічна Її пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ

У глибокому смутку ділимося сумною вісткою
з родиною, приятелями, знайомими і українською громадою,
що у середу, 4 березня 2009 р. відійшов у Божу вічність на 85-му
році трудолюбивого життя наш дорогий
ТАТО і ДІДО

СВ. П.

ЯРОСЛАВ ДУЖИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 9 березня 2009 р. Після Заупокійної Богослужби і Панахиди тіло Покійного поховане на цвинтарі Воскресіння.

В глибокому смутку залишаються:
син – АНДРІЙ з дружиною ДАРКОЮ і дітьми ХРИСТИНОЮ, МИКОЛОЮ і МЕЛАНІЄЮ
дочка – ОЛЯ з чоловіком РОБЕРТОМ і дітьми АНЕЮ і ДАНИЛОМ
син – ЮРІЙ з дружиною ЗІРКОЮ і дітьми РОКСОЛЯНОЮ і ТАНЕЮ
та близька і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам'ять покійного Ярослава, родина
ласкаво просить, замість квітів на могилу складати пожертви на
Києво-Могилянську Академію або на
Український Культурний Центр у Воррені.

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У ГОСПОДНЮ ВІЧНІСТЬ

дня 18-го квітня 2008 р.
нашої найдорожчої і ніколи незабутньої
МАМЦІ, БАБУНІ І ПРАБАБУНІ

СВ. П.

МАРІЇ ОЛЕНИ ХАРИНИ
З ФАЦІЄВИЧІВ

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ У:

- Соборі св. Юра, Львів, Україна;
- Церкві Преображення Г. Н. І. Х., Львів, Україна;
- Церкві св. Андрія, Львів, Україна;
- Церкві св. о. Миколая, Київ, Україна;
- Церкві св. Пророка Іллі, Петрики, Україна;
- Церкві Пречистої Діви Марії, Люрд, Франція;
- Церкві св. Священомученка Йосафата, Філядельфія, Пенсильвенія;
- Церкві св. Священомученика Йосафата, Трентон, Ню Джерзі;
- Церкві свв. Петра і Павла, Бриджпорт, Пенсильвенія;
- Церкві свв. Петра і Павла, Джерзі Сити, Ню Джерзі;
- Церкві Царя Христа, Філядельфія, Пенсильвенія.

Про молитви за упокій душі Покійної просять:
Доньки – ХРИСТЯ з мужем БОГДАНОМ СЕНИКОМ
– ДЗВІНКА з мужем ХРИСТІЯНОМ КУЛЬЧИЦЬКИМ
Син – РОСТИСЛАВ
Онуки та правнуки.

Українська Федерація Америки
повідомляє своїх членів та громаду, що 27-го березня 2009 р. відійшов у вічність

св. п.

д-р ОЛЕКСА БІЛАНЮК

Член-засновник Української Федерації Америки та довголітній член Ради Директорів.

Дружині та рідним складаємо щире співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Рада Директорів Української Федерації Америки.

Ділимося сумною вісткою з пластовими друзями і українською громадою, що дня 27 березня 2009 р. після довгої, тяжкої недуги відійшов на Вічну Ватру член 16-го Куреня УПС 'Бурлаки'

св. п.

пл. сен. довір'я

ОЛЕКСА МИРОН БІЛАНЮК

нар. 15 грудня 1926 р. в с. Тарнавка, Лемківщина.

Заслужений професор Swarthmore College, видатний фізик, колишній президент Української Вільної Академії Наук, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, іноземний член Національної Академії Наук України.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 3 квітня 2009 року в церкві св. Михаїла в Дженкінставні, Па., а відтак на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Дружині Ларисі, дочкам Ладі і Ларисі і всій родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Старшина 'Ватаги Бурлаків'

Ділимося сумною вісткою, що 8 березня 2009 р. в Асторії, Н. Й. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий ТАТО, ДІДУСЬ і ПРАДІД

св. п.

ТЕОДОР ВОРОБЕЦЬ

нар. 1912 р. в селі Горожанка, Монастирського р-ну, Тернопільської обл.

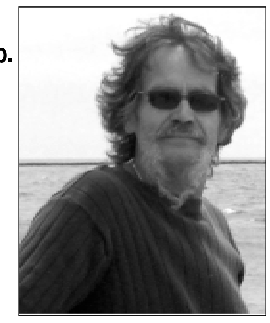
Похорон відбувся 14 березня з церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. Тіло Покійного спочило на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

дочка – СТЕПАНІЯ ГАНЧУК з родиною
син – БОГДАН з родиною
7 внуків і 14 правнуків
ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні.

Вічнна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що дня 4 квітня 2009 р. по довгій і тяжкій недузі в Гай Фолс, Ню-Йорк, помер наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, СИН, БРАТ, ШВАҐЕР, ВУЙКО, СЕСТРІНОК

св. п.

ІВАН (Івась) БОГДАН РОСОЛА

нар. 30 травня 1950 р. в Баркісімето, Венесуеля, Ветеран В'єтнамської Війни – 3rd Division of the US Marine Corp.

Опечалені:
Дружина: - Мексін
Син: - Михась з дружиною Ніки
Дочка: - Маріел
Внуки: - Кол
- Аннабел
Мама: - Катерина
Сестри: - Марійка Панчак з мужем Василем
- Оля Горячун з мужем Олександром
- Слава Савицька та Іван Савицький
- Ірена Ванько з мужем Маріяном
- Дарія Ґелеґер з мужем Стів
- Марта Штомпіль з мужем Петром
Сестрінки: - Ксеня Захарчук з мужем Данилом і дітьми Софією і Лукою
- Наталка Фірко з мужем Стефаном і дітьми Олесем і Захарієм
- Олесь Горячун з дружиною Дебі і донею Келі
- Ніна Малерба з мужем Вінсент і дітьми Ґрейсі і Марко
- Івась Савицький
- Роман Савицький
- Андрій Савицький
- Адам Ванько з дружиною Алісією і дітьми Девин, Дамян і Гейлі
- Андрій Ванько з нареченою Тонею Геммер
- Никол Дедрик
- Роман Штомпіль
- Александра Штомпіль
Тета: - Слава Коваль з родиною в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу 8 квітня 2009 р. в церкві Пресвятої Трійці в Керганксоні, Ню-Йорк.

Вічна Йому пам'ять!

---

27 березня 2009 р. серпанок смутку затьмарив круговид –

не стало

ОЛЕКСИ БІЛАНЮКА

Не стало в науковому світі видатного вченого-фізика, дослідника, винахідника, професора багатьох університетів в різних країнах,
не стало в колі колеґ та друзів щирого приятеля, лагідної, сумлінної та рівно ж принципової Людини,
не стало в родинному колі дорогого мужа, батька та діда,
не стало в УВАН почесного Дійсного члена, в минулому Президента двох каденцій та винняткового організатора.

Помолимось за спокій Його душі

Управа УВАН у США

Ділимося сумною вісткою,
що 21 березня 2009 р. відійшла
у вічність, на 90-му році життя,
наша найдорожча
МАМА, БАБА, СЕСТРА, ТЕЩА,
ШВАҐЕРКА і ТЕТА

СВ. П.

МАРІЯ ВИСОЦЬКА – КРАМАРЧУК

Вдова по св. п. Іванові Крамарчукові.

Громадська діячка, довголітня членка і голова 47 відділу СУА в Рочестері, Н. Й., Почесна голова Окружної Управи Північного Ню-Йорку, почесна членка СУА і почесна членка СФУЖО.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 30 березня 2009 р. в церкві св. Йосафата, та на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.

Залишені в глибокому смутку:

син	– ОЛЕГ КРАМАРЧУК
внук	– ОЛЕКСАНДЕР КРАМАРЧУК
брат	– РОМАН ВИСОЦЬКИЙ з родиною
зять	– д-р БОРИС ШМІҐЕЛЬ
шваґерка	– ГАЛЯ КРАМАРЧУК-ТИЦЬКА з родиною
родини	– ПАВЛОВИЧІВ, КРАМАРЧУКІВ, ЧОРНОБІЛІВ
	– США, Bourque – Канада та родина в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів Покійна бажала підтримати Український Музей в Ню-Йорку, та Стипендійну Акцію Союзу Українок Америки.

Ділимося сумною вісткою з родичами і приятелями,
що 1 березня 2009 р. відійшов від нас у вічність
на 84-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІД і ПРАДІД

СВ. П.

ОНУФРІЙ ІВАНОВИЧ ЩЕСНЮК

нар. 30 травня 1924 р. в селі Сосниця, Україна.

Залишив у смутку:

дружину	– ЯВДОКІЮ
синів	– АНДРІЯ
	– СТЕФАНА
внуків	– АНДРІЯ СТЕФАНА
	– ЙОСИФА
	– КРИСТОФЕРА
правнуків	– АНДРІЙКА
	– GLORIA

та ближчу і дальшу родину в Америці, Австралії, Польщі й Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку ділимося болючою вісткою з рідними та знайомими, що 9 березня 2009 р. відійшла від нас у Божу вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, ТЕТА, ВУЙНА, СТРИЙНА

СВ. П.

НАТАЛКА ІВАНІВ з дому ТИЖБІР

Нар. 30 березня 1924 р. в Лисятичах.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу 14 березня 2009 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Сиракюз, Н. Й., а опісля на цвинтарі св. Івана Хрестителя. Похорон відправив всч. о. Роман Малярчук.

У глибокому смутку залишилися:

муж	– ТЕОДОР
донька	– МАРУСЯ з мужем АНДРІЄМ РЕВУЦЬКИМ
син	– ТАРАС з дружиною ЛІНДОЮ
внуки	– ТЕОДОР РЕВУЦЬКИЙ, ОЛЕСЬ ІВАНІВ
внучки	– НАТАЛКА з мужем ПИЛИПОМ МАЄР, ХРИСТЯ ІВАНІВ
правнуки	– ОЛЕСЬ МАЄР, МИХАСЬ МАЄР
племінниця	– НУСЯ з мужем ПЕТРОМ ДУБАСОМ
братова	– ВАРВАРА ТИЖБІР

родина в Україні й Америці.

Вона залишилась в глибині наших сердець.
Вічна Їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо що в понеділок,
16 березня 2009 р. відійшов у Божу вічність

СВ.П.

ЙОСИФ ТЕРЕЛЯ

Колишній політвязень, св. п. Йосиф Тереля боровся за Українську католицьку віру за часів совєтського режиму.

Про свої пережиття написав дві книжки: "Witness to Apparitions and Persecution in the USSR" та "In the Kingdom of the Spirit". Ті що бажають більше довідатися про св.п. Йосифа Терелю можут відвідати веб-сторінки www.josypterelya.org або www.spiritdaily.com.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 4 квітня 2009 р. в Українській католицькій церкві св. Йосафата в Торонто, Онт. Тіло буде поховане в Україні.

Вічна Йому память!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040 • adukr@optonline.net*